

CRKVA KOJUJE I SUS

OSNOV

UVOD

"...Ово ти пишем да знаш како треба живљети у дому Божијему, који је црква Бога живог, ступ и тврђава истине" (1 Тимотију 3:15).

Исус Христос је изјавио, скором 2.000 година уназад, "сазидаћу Цркву Своју". Он је изјавио да Његова црква никад неће нестати, обећавајући да "и врата паклена неће је надвладати" (Матеј 16:18). Он је увјерио Своје апостоле да ће Он водити и сачувати Своју Цркву до Његова другог доласка, обећавајући им, "И ево ја сам с вама у све дане до свршетка вијека" (Матеј 20:28).

Што се догодило Цркви коју је Исус основао? Очеvidци нам говоре да, одмах послје Христовог одласка на небо послје Његовог васкрснућа, Његови апостоли "изиђоше и проповједаше свуда, и Господ их помагао, и ријеч потврђива знацима који су се потом показивали" (Марко 16:20). Црква је имала силни почетак.

Милиони су народа признали Хришћанство; они тврде да су чланови Цркве коју је Исус основао. Али Хришћанство је подјељено вјера, састављена од стотине доминација и раскола. Кроз вјекове, многи од Хришћанских грана присвојили су многе традиције које нису библиске-филозофске, културне и вјерске-у њиховио учење и обреде, лежући још више различитих група.

Како можемо ми одговорити на експлозију опречних обреда и завадљивих странка у свијету Хришћанства? Да ли је могуће измирити такмичарске владајуће групе са мјеродавним и објективним Христом успостављења за Његову Цркву?

Можемо ли ми знати да ли Хришћански збуњени различити обичаји и наука вјерно представљају оне од Исуса Христа?

Сјети се, Исус није само обећао да ће подигнути Своју Цркву, већ је увјерио своје апостоле да Његова Црква неће нестати. Је ли ово раздјељено Хришћанство које видимо око нас та Црква? Само Свети Записи могу дати нам један поуздан одговор на то питање. Ако је Христос обећао да "и врата паклена не ће је надвладати" против Његове Цркве треба се сматрати као једна гаранција да они који вјерују у Његово име никад не могу бити заведени или изопачени, онда ми имамо пун разлог да прихватимо колективну суму од различитих група Хришћанства као Цркву коју је Исус основао.

Али Он није гарантовао тако нешто. Умјесто, он је упозорио своје слѣдбенике да "ће изаћи лажни христоси и лажни пророци, и показаће знаке и чудеса да би преварили, ако буде могуће, и изабране" (Марко 13:22). Касније је апостол Павле изразио своју забринутост Хришћанима у његово вријеме да њихов ум може бити одвраћен "од простоте која је у Христу" са проповједанем "преварљивих апостола" (2 Коринћанима 11:3,13).

Исус је говорио много простије, разјашњавајући да "као што су уска врата и тјесан пут што води у живот, и мало их је који га налазе. Чувајте се од лажније пророка, који долазе к вама у одјелу овчијему, а унутра су вуци грабљиви. По родовима њиховијем познаћете их" (Матеј 7:14-16). У овим страницама ми ћемо истражити плод Исус и његови апостоли су рекли да ће означити Његову Цркву.

За јасноћу кроз ову брошуру, ријеч Црква (са великим Ц) односи се на вјерну Цркву коју је Исус Христос основао. Ријеч црква (са малим ц) односи се на локалне групе вјереника или других физичких организација. Пошто црква није писана са великим Ц у Библијским преводеним наводима, сви записни наводи-да ли се односе на Тијело Христа или један локални збор-употребљује цркву са једним малим ц

Ми гледамо на различити плод који означава оне који имају утјецај другог духа и који проповједaju друго јеванђеље. Ми ћемо учити, не од људске традиције или мишљења већ директно из Ријечи

Божије, како ми можемо разликовати "цркву живог Бога (1 Тимотију 3:15) од оних које слиједи "лажне пророке" у овчијем одјел

Један Народ Специјалан Богу

"А ви сте изабрани род царско свештенство, свети народ, народ добитка да објавите добродјетели онога који нас дозва из таме к чудноме видјелу своме; Који некад нисте били народ, а сада сте народ Божиј; који нисте били помиловани, а сада сте помиловани" (1 Петрова 2:9-10).

Исус Христос основао је Новог Завјета Цркву, једно духовно преокренуто тијело вјереника, у граду Јерусалиму на библиском празнику Духовдана тачно 50 дана послје Исусова васкрснућа из мртвих.

Између времена Његова васкрснућа и оснивања Његове Цркве, Христос се појављивао својим апостолима 40 дана, даље охрабрујући их поводом пророде о долазећем царству Божијем (Дјела 1:3). За то вријеме "да не иду из Јерусалима, него да чекају обећање Очево" (стих 4). Он им је разјаснио: "...примићете силу кад сиђе Дух свети на вас; и бићете ми свједоци и у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарији и тја до краја земље" (стих 8).

Послије он је надахнуо апостола Павла да разјасни одлучно важност за примање Духа светог у процесу постати један праведни преокренути члан Његове Цркве: "А ако ко нема Духа Христова, он није Његов. А ако је Христос у вама, онда је тијело мртво (симболично) гријеха ради а Дух живи правде ради" (Римљанима 9-10).

Кроз обитовање Духа светог у Хршћанима, Исус Христос и Бог Отац активно учествују у њиховом животу да их учврсте и надахну у њиховој послушности и служби Богу (Филипљанима 2:12-13).

Стога, Црква започета са Христовим апостолима примивши Духа светог, баш како је Он и обећао (Дјела 2:1-4). Дух Божији одмах их је преокренуо. Свако ко их је чуо схватио је да су они примили специјално надахнуће и силу од Бога.

Апостоли су од једном почели да проповједају-онима што су се били окупили око храма у Јерусалиму на дан Духова-да је Исус из Назарета био дуго-очекивани Месија (или на Грчком Христос) (Дјела 2:36). Они су узбуђивали своје аслушаче да се покају и крсте у име Исуса (стих 38). На крају тога дана "и пристаде у тај дан око три хиљаде душа- у Цркву (стих 41).

Црква коју је Исус обећао подигнути одпочела је! Њезини чалнови били су покајнички народ који су "радосно прихватили" истину Божију (стих 41) и били су крштени-симболишући њихово прихваћање жртвеничке смрти Христа за опроштење њихова гријеха и погреб њихова старог, грешког пута.

Библиски Поглед На Цркву

Како смо прегледали Цркву коју је Исус подигао, ми видимо како ријеч црква

је употребљена у Библији. Кроз Записе црква и збор односи се на народ, никад на грађевину. Црква (тијело Христово) или црква (један збор чланова Цркве) јесте састављена од народа позваних да слиједи Христа.

Појам народа окупљена јесте да учи о науци од Бога изложеног у писмима Старог и Новог Завјета. Које је блиско повезано са једном од Десет Заповјести Суботом. За вријеме генералне послушности Богу, стари Израил окупљао се сваке Суботе као један збор. Седми-дан Субота (означена у Библији која почиње у Петак вече до Суботу у вече) јесте један "свети сазов"-једано свето окупљање. Бог је одредио да "Шест дана ради, а седми дан, који је субота за почивање, нека буде свети сабор" (3 Мојсијева 23:3). Нови Интернационални Превод преводи ове ријечи: "седми дан је Субота одмор, дан светог сабора".

Једнаке вредности концепт-један збор сљедбеника окупљајући се да уче Божије Ријечи-било је одржавано од ранијих Хришћана. Види Дјела 11:26: "И они се цијелу годину (два апостола, Варнава и

Савле) састајаше ондје с црквом и учише многи народ; и најприје у Антиохији назваше ученике Хришћанима".

Црква је, онда, састављена од следбеника и ученика Исуса Христа који су се окупили да приме Божије упуство. Библија је приручник за оне студенте од Христа. Павле је растумачио да су: "Све је писмо од Бога дано, и корисно за учење, за карање, за поправљање, за поучавање у правди. Да буде савршен човјек Божиј, за свако добро дјело приправљен" (2 Тимотију 3:16-17).

Учитељи су правомоћно постављени старјешинама од Исуса Христа који проповједају Божију Ријеч (Римљанима 10:14-15; 2 Тимотију 4:2). Бог их држи одговорне за "право управљање ријечју истине" (2 Тимотију 2:15) и за "углед стаду" (1 Петрова 5:3; 1 Тимотију 3:2-7). Црква, стога, јесте много даље него само духовни збор студената који се окупљају да буду учени за њихово добро.

Специјални Народ Божији

Црква Божија може најбоље бити описана као специјални народ Богу, позвани и изабрани од Њега да приме спасење (вјечни живот) као дјеца Божија. Њихова нада и будућност је нераздвојено повезана за повратак Исуса Христа.

Бог позива-привлачи-народ из сваког начина живота да буду његове слуге. Апостол Павле, ипак, примјетио је да поносити и јако богати ријетко се кају и постану чланови Цркве (1 Коринћанима 1:26-29). Они настоје да буду више противнији да напусте грешни пут овог свијета.

Они који драговољно одговоре на Божији позив су запечећени као Његов свети народ са примањем Духа светога (Ефесцима 1:13). Библија се често осврће на њих као светце (свети народ) или праведници. Апостол Павле је разјаснио то "Исус Христос...дао је Себе за нас, да би Он могао...избави за Себе Свој изабрани народ, који чезне за добријем дјелима" (Титу 2:11-14).

Такођер апостол Петар назива чланове Цркве "изабрани народ, царско свештенство, свети народ, Божији властити изабрани народ...Који некад нисте били народ, а сада сте народ Божији; који нисте били помиловани, а сада сте помиловани" (1 Петрова 2:9-10).

Хришћани су специјални Богу у смислу да су они његовани због њихове вјере и послушности (Ефесцима 5:24,29)- не због тога што их Бог сматра насљеднике много боље од других (Римљанима 2:11; 3:23).

Идеја о једном специјалном народу, изабраних да буду слуге Богу, није необично у Записима кроз Хришћанско доба. Бог је надахнуо упуство концепта у ранијим страницама Библије. Од Његова стварања од Адама и Еве, Бог је радио са људима. Између времена од наших првих родитеља и прве појаве Исуса Христа, Бог је позивао и радио са многим људима и женама, обухваћајући и пророке.

Бог убраја пророке међу Свој специјални народ. Исус је говорио о времену кад "Видите Абрахама, исака и јакова и све пророке у царству Божијему" (Лука 13:28). Црква је сама назидана "на темељу апостола и пророка, гдје је камен од угла сам Исус Христос" (Ефесцима 2:20).

Јеврејима 11 тумачи зашто неки људи у Старом Завјету су били специјални Богу. Особину коју су они имали заједничку била је њихова послушност и њихова непокретна вјера у њиховог Творца.

Историска Позадина Изражаја Црква

Холмен Библиски Ријечник, у свом чланку "Црква", тумачи позадину ријечи црква: "Црква је Енглески превод Грчке ријечи *екклесија*. Употреба Грчког израза прије скрајне потребе Хришћанске цркве јесте важно пошто два извора значења истјечу из историје њене употребе у Новом Завјету разумјевања црква.

"Прво, Грчки изражај које обично значи 'позвани' било је обично употребљивано за означавање једног збора грађана једног Грчког града и тако је то употребљено Дјелима 19:32,39. Грађани који су

били сасвим свјесни њихова привилегијског положаја над робова и оних који нису били грађани били су позивани на збор од једног гласоноше... стварима заједничког интереса. Када су ранији Хришћани схватили себе као сачињавајућу једну цркву, није било сумње да су они себе виђали као позване од Бога и Исуса Христа за специјалну сврху и да је њихов положај био једна привилегија у Исусу Христу (Ефесц. 2:19).

"Друго, Грчки изражај био је употребљиван више него сто пута у Грчком преводу Старог Завјета у заједничкој употреби у вријеме Исуса. Јеврејска употреба (*qahal*) значи једноставно 'збор' и може бити употребљен у многим смислу, односећи се за примјер сакупљање пророка (1 Саму. 19:20), војника (4 Мој. 22:4) или народа Божијега (5 Мој. 9:10). Употреба изражаја у Старом завјету односећи се на народ Божији јесте важно за разумјевање изражаја 'црква' у Новом Завјету.

"Први Хришћани били су Јевреји који су употребљивали Грчки превод Старог Завјета. За њих употребљавати једно само-означење које је било обично у Старом завјету за народ Божији открива њихово разумјевање продужетка те повезаности Старог и Новог Завјета. Ранији Хришћани су схваћали себе као народ од Бога који је открио сам Себе у Старом Завјету (Јев. 1:1-2), као права дјеца Израиља (Рим. 2:28-29) са Абрахамом као њиховим оцем (Рим. 4:1-25), и као народ Новог Завјета прореченог у Старом завјету (Јев. 8:1-13).

"Као једна важност овог широког позадинског значаја у Грчком и Старом завјету ријечима, изражај 'црква' је употребљено у Новом Завјету локалног збора позваних Хришћана, рецимо као 'црква Божија која је у Коринту' (1 Кор. 1:2), и такођер целокупног народа Божијега, тако као у потврђењу да Црква је Оглава над свим стварима цркве' (Ефе. 1:22-23)".

Ранији Корјени Цркве

Стари Израил био је такођер Божији народ. Мојсија је рекао Израиљу, "Јер си народ свет Господу Богу својему, и тебе изабра Господ да си му народ особит између свијех народа на земљи" (5 Мојсијева 14:2). Они су били Божији "збор" (Дјела 7:38) или "црква". Бог је обећао Абрахаму, споменуто у првој књизи Библије чак прије него је израиљ постојао као нација (1 Мојсијева 12:1-3; Галатима 3:29), да ће он бити отац *једног специјалног народа*.

Библија је описала изванредни сродство између Абрахама, Христа и Цркве. Нови Завјед почиње са опоменом нас да је Исус "син Даваида, син Абрахама" (Матеј 1:1). Зашто је Абрахам био тако важна личност у Библији? Абрахам који је живио скоро 2,000 година прије Исуса Христа, био је патриарх народа Израиљева кроз свог унука, Јакова, чије је Бог име промјену у Израиљ. Ми читамо о Абрахаму "отац свих оних који вјерују" (Исаија 51:1-2; Римљанима 4:1,11-12). Он се свијетли као један примјер послушности и вјере у Бога. Због његове послушности, Бог му је дао обећање-један свети уговор-да ће он бити отац једне велике нације (1 Мојсијева 13:16; 15:5; 17:2-6).

Божије обећање Абрахаму обухваћа много више него обећање мених потомака. Апостол Петар опоменуо је своје Јеврејске земљаке о важности Божијег обећања Абрахаму. "Ви сте синови пророка и завјета које учини Бог с оцевима вашијем говорећи Абрахаму, 'у сјемени твојему благословиће се сви народи на земљи'" (Дјела 3:25; 1 Мојсијева 22:18).

Апостол Павле разјаснио је да је обећање "сјеме" у коначном, духовном смислу јесте Исус Христос, Спаситељ човјечанства: "А Абрахаму и сјемени његову речена бише обећања. А не вели 'и сјеменима' као за многа, него као за једно: 'и сјемени твојему', које је Христос" (Галатима 3:16)

Духовни Нашљедници Абрахама

Само кроз Христа може било ко да тражи вјечно нашљедство обећано Абрахамовом сјемени. "А кад сте ви Христови, онда сте сјеме Абрахамово, и по обећању нашљедници" (Галатима 3:29).

Хришћани, они који сачињавају Новог Завјета Цркву, јесу Абрахамови *духовни потомци* Они су нашљедници вјечног нашљедства обећаног Абрахаму. Овај смисао мора бити јасан у нашем уму ако

ми хоћемо у подпуности да цјенимо библиски означену и одвојену улогу од Цркве коју је Исус Христос основао.

Један треба да се пита: Јесу ли сви од Абрахама физички потомци-сви потомци од племена Израилева-обухваћајући у сјеме које је Црква? Види како је Исус руковао ово питање када је био суочен од неких, који су такођер били од сјеме Абрахамова, одбацивајући Исуса као Месију: "Одговорише и рекоше му, 'отац је наш Абрахам' Исус им рече 'када бисте били дјеца Абрахамова, чинили би сте дјела Абрахамова'" (Јован 8:39).

Нису сви из Абрахамовог физичког поријекла слиједили његов примјер вјерности и послушности. Пвале је разјаснио, "...Да ми је врло жао и срце ме моје боли без престанка. Јер би желио да ја сам будем одлучен од Христа за браћу своју која су ми род по тијелу, који су Израилци, којијех је посинштво и слава, и завјет и закон, и богомољство и обећања" (Римљанима 9:1-4).

Павле је разјаснио да више се захтјева да би се убројао међу "дјецу обећања" него бити физички потомак од Абрахама. "Јер нису сви Израилци који су од Израиља нити су сви дјеца који су сјеме Абрахамово...То јест, нису оно дјеца Божија што су по тијелу дјеца, него дјеца обећања примају се за сјеме" (стих 6-8).

Израиљ и Обрезање Редифинирано

Двије ствари истичу се у овим ријечима Исуса и Павла. Прво, само они који су "дјеца обећања", они који "раде дјело Абрахамово" сматрају се да су Абрахамово духовно сјеме као чланови Цркве коју је Исус успоставио. Друго, они у Цркви се такођер сматрају као присвојена дјеца Божија. Стога је Црква "Израиљ Божији" (Галатима 6:16), нашљедници спасења.

Павле је разјаснио зашто духовни нашљедници Божијег Царства узимају предност над физичким нашљедницима Абрахама као примаоци спасења: "Обрезање помаже ако закон држиш; ако ли си преступник закона, обрезање је твоје необрезање постало" (Римљанима 2:25). Непослушност поништава вриједнос физичког обрезања.

"Ако дакле необрезање правду закона држи, за што се не би његово необрезање за обрезање узело? И онај који је од рода необрезан и извршује закон, осудиће тебе који си са словима и обрезањем преступник закона" (стих 26-27). Народ који је прихватљив Богу држи његове заповјести.

"Јер оно није Јеврејин, који је споља Јеврејин, нити је оно обрезање које је с поља на тијелу. Него је оно Јеврејин који је изнутра, и обрезање срца духом а не словима, то је обрезање; коме је хвала не од људи већ од Бога" (стих 28'29).

Закључак ове ствари јесте да вјера и послушност од срца, а не један физичког родитеља, јесте важно удовољити Богу. Они само који дијеле Абрахамово срце-чије је срце духовно обрезано (5 Мојсијева 30:6)-јесу нашљедници духовног обећања учињеног Абрахаму. За овај разлог спасење је омогућено Јеврејима и незнабошцима који желе да се обрежу у срцу. То је обрезање срца, а не обрезање тијела, то означава духовну дјецу Божију.

Божији Послушни Народ

Како смо већ раније видјели, Бог је обећао Абрахаму: "Усјемену твојему благословиће се сви народи на замљи" (1 Мојсијева 26:4). Примјети да је Бог њега изабрао за ову част, "Зато што је Абрахам слушао гла Мој и чувао уредбе Моје, заповјести Моје, правила Моја и законе Моје" (стих 5).

Абрахамов ства послушности, споио се са потпуном вјером у Бога, означавајући себе као "пријатељ Божији" (Јаков 2:23). "Абрахам отац наш не оправдали се дјелима кад принесе исака сина својега на олтар? Видиш ли да вјера помаже дјелима његовијем, и кроз дјела сврши се вјера? И ишврши се писмо које говори, 'Абрахам вјерова Богу и прими му се у правду', и пријатељ Божији назва се" (стих 21-23).

Ствари се нису промјенуле: Они који су Божији "специјални народ" још увјек вјерују као и слушају Бога, исто као што је то Абрахам радио. Павле је писао цркви у Коринту о искушењу вјере: "Јер вам за то писах, да познам поштење ваше јесте ли у свачему послушни" (2 Коринћанима 2:9). Павле је разјаснио да једног послушност, као Абрахамова, мора избити из нутра-из срца и ума, "Јер оружје нашега војевања није тјелесно, него силно од Бога на раскопавање градова, да кваримо помисли и сваку висину која се подиже на познање Божије, и рабимо сваки разум за покорност Христу. И у приправности имамо освету за сваку непокорност, кад се изврши ваша покорност: (2 Коринћанима 10:4-6).

Божији народ јесте специјалан Њему пошто они, исто као и Абрахам, вјерују му и пуним срцем слушају га.

"Црква" и "Збор" у Записима

Правилан однос Новог Завјета Црква (Грчки *еклесиа*) на збор Израиља у Старом Завјетиу може најбоље се разумјети кад ми схватимо разлику тумачења стављеног на двије Јеврејске ријечи за "збор" едах и квахал..

Холменов Библиски Ријечник, у свом чланку "Збор", еазјаснио је да ове Јеврејске ријечи биле су пуотребљиване са једним обичним значајем у вријеме Христа и апостола. "У Грчком Старом Завјету (Септуагинту) 'едах је био обично преведен (у Грчки као) синагог, (и) квахал (као) еклесиа. У каснијем Јеврејском (Грчка ријеч) синагог означава стварни Израиљски народ и (ријеч) еклесиа идеални избор од Бога позваног у спасење. Стога (Грчка ријеч) еклесиа постала је израз за Хришћански збор, црква...Ту је директан духовни продужетак између збора Старог Тастамента и Новог Тастамента Цркве. Значајно Хришћанска заједница изабрала је Старог Завјета израз за идеалан народ Божији позван на спасење (еклесиа), рађе него изражај који описује цијели Израиљ колективно (синагог)".

То разјашљава зашто Новог Завјета ријеч за Цркву, еклесиа, односи се само на онај народ, Јевреје и незнабожце, који су позвани од Бога да приме спасење кроз Исуса Христа. Стога Црква Божија, израз много обично употребљен Божијем народу у Енглеском преводу Новог Завјета, јесте тијело народа који су специјални Богу пошто они слушају његове ријечи и прихватили су Његовог Сина, Исуса Христа, као Месију.

Налаламљени на Израиљ од Бога

Ми смо већ видјели да Павле сматра незнабожце у Цркви као духовне Јевреје, и ако они нису били Израелци преокренути који су били дословно необрезани. Као Хришћани, они су постали као један подпуни дио "Израиља Божијега" (Галатима 6:16).

Што чини овај важан однос могућим између незнабожаца и духовног Израиља? Павле је написао обраћеним незнабожцима, "За то се опомињите да ви који сте некада по тијелу незнабожци...Да сте били у оно вријеме бе Христа, одвојени од друштва Израиљева, и без дјела у завјетима обећања, нада не имајући, и безбожни на свијету. А сад у Христу Исусу, ви који сте негда били далеко, близу постадосте крвљу Христовом" (Ефесцима 2:11-13).

У Римљанима 11:13-21 Павле је употребио аналогију маслинова дрвета да прикаже Божији народ (успореди Псалм 52:8; 128:3) да би разјаснио како обраћени незнабожци могу постати чалнови "Израиља Божијега". Он је показао да незнабожци, "И ти, који си дивља маслина, прицјепио си се на њих, (обрезане Израиљце) и постао си заједничар у корјену и у масти од маслине" (Римљанима 11:17).

Павле је чисто показао да Божије обухваћање незнабожаца у Свој специјални народ не значи да Он цијени више незнабожце од Израиља. "Јер кад си ти одсјечен од рођене дивље маслине, и прицјепио си се на нерођену питому маслину; а камо ли ви који ћете се прицјепити на рођену своју маслину!" (стих 24)

Бог се не игра наклоности. Јевреји и незнабожци исто уживају приступ к Божијем обећању кроз Христа. "Нема то Јеврејина ни Грка, нема роба ни господара, нема мушкога рода ни женскога; јер сте ви сви једно у Христу Исусу" (Галатима 3:28).

Специјални и свети народ Божији, као Абрахам, су послушни народ-изабран из свих нација-који су изабрали да не живе од хљеба самога, "но о свакој ријечи која излази из уста Божијих" (Матеј 4:4). Њихова вјера у Бога долази из срца и јесте изражена са њиховим послушним дјелом. Божији Дух ради у њима да произведе вјеру и послушност, чинећи их специјалне Богу.

Библски Изражај и Назив за Божији Специјални Народ

Интернационална Основна Библијска Саклопидија сакупила је остале описе о народу Божијему у Новом Завјету: "Црква није људска организација; то је Божији посао (Ефес. 2:10)...То може тако бити описано у неколку плодним изражајима, од којих ове следеће треба да се уоче.

"Црква је народ или Израил Божији (Ефесц. 2:12; 1 Петр. 2:1), у коме има испуњење старогуговореног обећања: 'Ја ћу бити ваш Бог, и ви ћете бити мој народ' "И домаћи су Богу (Ефес. 2:19; 3:15; 4:6), сатавњени од оних који су присвојени од Бога као синови и нашљедници у Христу. "То је садња Божија да донесе плод његовој слави (1 Корин. 3:10; 15:1).

Бог сам по себи у Христу биће Његово боравиште и стога би ће средина праве светости и божанства (ефес 2:2; Јов. 2:19; 1 Кор. 3:9; 1 Пет. 2:4). То је млада од Христа за коју се младожења дао сам од Себе да се може ривести, очистити, посветити и чиста на вјечној вјенчаној свадби (Ефес 5:25). "То је тијело Христово, пунина у Њему да све испуни пунином, Христос да буде глава (Ефес. 4:15), и још такођер у једном правом смислу једности (1 Кори 12:12), са сваким Хришћанином бити чланом у танчини (1 Корин.12:27)"

Ови примјери говоре нам много о библском значењу Цркве. Рађе него грађевине, Црква је једни позвани-збор-група вјереника позваних да изађу из овог свијета за Божију специјалну сврху.

Један Духовно Обраћени Народ

"...Не владајте се према овоме вијеку, него се промјените обновљењем ума својега, да бисте могли кушати које је добра и угодна и савршена воља Божија" (Римљанима 12:2).

Одмах чим је Црква одпочела, Петар је ицјелио добро познатог просјака који је био парализован од рођења (Дјела 3:1'10). Овај изванредни догађај приукао је нераздвојену пажњу свих у храмском кругу. Одмах "навалише к њима сви људи у тријему...и чудише се" (стих 11). Петар је савјетовао зачуђену руљу: "Покајте се дакле и обратите се да се очистите од гријеха својих..." (Дјела 3:19).

Павле, на другој прилици, писао је Хришћанима обраћеним у Риму: "...Не владајте се по овоме вијеку, него се промјените обновљењем ума својега..." (Римљанима 12:2).

Што ове заповјести-покај се, обрати се, промјени се-значе било коме ко жели да буде један дио Цркве Божије? Ријеч покајати, преведена са Грчког *метаноео*, дословно значи "схватити послуже" (*Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words, 1985, "Repent"*). То дава смисао да један мора препознати и препозна свој гријех и схвати поребу да промјене свој ум, срце и понашање.

Ријеч обратити јесте преведена са Грчког *епистрепхо*, која значи "заокренути се" или "окренути се право" (*Vine's "Convert, Conversion"*). То означава да, у додатку да схваћаш и признаш гријех, један заузима потребни став да се окрене од гријеха са окрећајем к Богу. Ово захтјева радити што је праведно, не само признавати што је погрешно.

Ријеч промјенути се преведена са Грчког *метаморпху*. То означава главну или подпуну-једну промјену успоредљиву са метаморфосисом из једне гусјанице у лептира.

Све три ова концепта означавају дубоку промјену коју Бог очекује од Хришћанина-једна духовна промјена коју ми обично зовемо промјена. Али нико не може учинити такву ванредну промјену сам од себе, са својом властитом силом.

Предходне ријечи описане један чудноват заокрет у мислима и понашању који се покаже у народу који приме Дух Божији. Само они који су обраћени-духовно промјенути од силе Духа светог-јесу Хришћани (Римљанима 8:9).

Зашто је та духовна промјена тако важна?

Наша Потребна за Духовну Оштроумност

Павле каже, Јер ово да се мисли међу вама што је и у Христу Исусу" (Филипљанима 2:5). Бог жели да сав Његов народ мисли као Он и Исус Христос што мисле. Само ако ми мислимо као Христос онда ћемо се ми наућити да се понашамо онако како се Он понашао. Схватити како Христос и Отац мисле потребан је преокрет нашег ума.

Народ мисли да предмети у Библији јесу једноставни и да се лако могу разумјети, да свако може разумјети библиску истину. Неки се лако разумију. Али многи записни предмети и принципи су такођер лаки да се погрешно разумију. Ово нас води у основни проблем: Једна особа нагиње да види оно што он жели да види.

Библија је писана у том смислу да је чини тако лаку за свакога да затвори своје очи да не види оно што неће да види и да запуши своје уши да не чује оно што не жели да чује. Као резултат, он може лако да постигне један погрешан поглед на оно што Библија стварно каже и значи.

Павлово писмо у Новом Завјету снабдева нас са добрим примјером поводом овога. Говорећи о Павловим писмима, Петар је рекао да оне "у којима имају неке ствари тешке разумјети, који ненаучени и неутврђени изврћу, као и остала писам, на своју погибао" (2 Петрова 3:16).

Ово није риједка појава. Павлова писма, исто као и други дјелови Библије, обично су погрешно растумачени од народа широм свијета. Она су била погрешно схваћена за вријеме Павла и још чак и данас људи их не разумију. Само народ да Духом вођени управљајући њиховим мислима могу разумјети библиску поруку. Они који немају Божијег Духа или подбаци или једноставно одбијају да прихвате дјелове Записа.

Павле је правилно разумио ову трагичну људску карактеристику: "А тјелесни човјек не разумије што је од Духа Божијега; јер му се чини лудост и не може да разумије, јер треба духовно да се разгледа- (1 Коринћанима 2:14). Павлове су ријечи јасне: један треба да има Дух Божији да би разумио духовну истину.

Духовна Сљепоћа Крије Божију Истину.

Опћенито, проблем није да је Библија тако тешка да се разумије. Рађе, они који је читају наилазе много онога што она каже да се тешко прихвати, тако да они онда тумаче то у оном смислу како то њима одговара-много сложније са њиховим схваћањем. Зашто је ово само-заваравање?

Проблем је двострук. Прво, Бог нам каже: "Јер мисли моје нијесу мисли ваше, нити су ваши путеви моји путеви...Него колико су небеса виша од земље, толико су путеви моји виши од ваших путова, и мисли моје од ваших мисли" (Исаија 55:8-9). Зашто је то тако?

Првобитно пошто Божије мисли и путеви су засновани на љубави-брига о другима (Матеј 22:36-40). Као жива бића, ипак, ми смо темељно само-средиште; ми прво мислимо сами за себе. Наш природни наклон да сами себе обманемо тако да ми можемо да служимо сами свој себични интерес. Јеремија 17:9 указује да наше "срце"-наш основни људски мотив и резоновање-"је преварно више свега"; то води само-обману. Ми треба да препознамо у самом себи ову обичну својственост људске природе и

бити вољни да је промјенемо тако да нас Бог може преокренути. Нама је потребан нови начин мишљења, једно ново срце и мисли.

Наше мисли морају бити промјењене од Божијег Духа тако да наша брига ће бити уперена споља, омогућајући нас да волимо друге као што волимо себе. Заповједајући Тимотију да има љубав према другима, Павле је написао: "Јер ни једнога нема једнаке мисли са собом који се управо брине за вас. Јер сви траже што је њихово, а не што је Исуса Христа" (Филибљанима 2:20-21).

Сотонска Засљепљујућа Улога

Још један главни разлог да је народ збуњен и погрешно разумије Библију јесте Сотонско присуство. "У којима бог свијета овога ослијепи разуме невјерника, да им не засвјетли видјело јеванђеља славе Христове..." (2 Коринћанима 4:4). Исаиа успоређује ову слјепост као један "покривач којим су покривени сви народи" (Исаиа 25:7).

Сотона заводи народ спотичући прерасуду против библијских принципа. У неком степену он је, у једно вријеме или друго, успио завести свих нас (Откривење 12:9). Божије ријечи нас упозоравају да Сотонски уплив је тако изопачен да "Исав свијет лежи у злу" (1 Јованова 5:19)

Састав обмане и прерасуде против Божијег начина обухватио је духовни карактер човјечанства. "Као што стоји написано: ни једнога нема праведна", написао је Павле, и "сви сагријешили и изгубили славу Божију" (Римљанима 3:10,23).

Павле је разјаснио да сви "ходисте по вијеку овога свијета, по кнезу који влада у вјетру, по духу који сада ради у синовима противљења; У којима смо и ми некад живјели по жељама тијела својега, чинећи вољу тијела и помисли, и били смо рођена дјеца гњева, као и остали" (Ефесцима 2:1-3). Ово меже да те изненади, али је истина: Ми смо били слијепи и заведени од Сотонског преварљивог уплива. Ми се требамо покајати, напустити нашу персоналну предрасуду и прихватити ауторитет Библије. Ми морамо да одпочнемо читати са разумјевањем.

Трагично, неко ко је заведен не знаде да је заведен. Библија описује људску предрасуду против Божије истине као отврднуће њихова срца: "Који имају смисао тамо покривен, и удаљени су од живота Божијега за незнање које је у њима, за окамењење срца својих" (Ефесцима 4:18).

Њихово разумјевање је отврдло са њиховим срцем. Зато је Исус Христос рекао својим шљедбеницима, "ВБама је дано да знате тајне царства небескога, а њима није дано" (Матеј 13:11). Исус је знао да је само мала шака људи могла да разумије његову поруку-и тако је остало до данашњег дана.

Исус је разјаснио зашто нерод је постао тешка-срца. Кад су суочени са истином која не одговара њиховој предрасуди, они затворе своје уши и затворе њихове очи. Они стегну своје срце са избором да не раумију ствари које се супроставља њиховом властитом мишљењу.

Исус је чисто то разјаснио: "И збива се на њима пророштво Исаие, које говори 'ушима ћете чути, и не ћете разумјети; и очима ћете гледати, и нећете видјети. Јер је одрвенило срце овијех људи, и ушима тешко чују, и очи су своје затворили да како не виде очима, и ушима не чују, и срце њихово не разумије, и не обрате се да их исцјелим'" (стих 14-15).

Исус је разјаснио Сотонску заводљиву улогу у одгајању ове слијепости: "Свакоме који слуша ријеч о царству и не разумије, долази нечастиви и краде посија у срцу његову" (стих 19). Сотона дјелује брзо да заведе и збуни оне који су склони да слушају истину са спотичући их да стегну своја срца и да обију да слушају.

Само Бог Може Помоћи Духовној Сљепости

То је јако тешко за неке људе, специјално за оне са јаким вјерким убјеђењем, да признаду да они можда не разумију много о Библији. Наш је наклон да се ухватимо за оно што смо раније научили. Ми настојимо да будемо предрасудни према свеме ономе што би покушало да исправи наше властито

гедиште. Пошто један прави сљедбеник Исуса Христа почиње са покајањем-препознавајући гдје смо погрешни и мјењајући наше вјеровање и понашање. Али, прије него се можемо покајати, Бог треба да отвори наш ум. Он нам мора дати духовно разумјевање наше предрасуде, гријеха и других слабости.

Исус је рекао "Нико не може доћи к мени ако га не довуче отац који ме посла", и "нико не може доћи к мени ако му не буде дано од оца мојега" (Јован 6:44,65). Нама је потребна Божија помоћ у промјени нашег срца. Ми сви, у неким границама, настојимо да будемо праведни у нашим властитим очима. Ми природно признајемо да је наш став и начи пута јесте добар и правилан. Писци Библије, ипак, знају боље. Они су нас упозорили, за примјер, да "Неки се пут чини човјеку прав, а крај му је пут к смрти" (Приче 12:14). Бас зато што ми вјерујемо да је нешто правилно не значи да јесте правилно.

Чак ако наша идеја и вјера изгледа правилна нама, ми би требали бити вољни да то прегледамо у свјетлу Записа. У клико ми пажљиво не успоредимо нашу вјеру у Богом откривеној Библији, ми ризирамо дозволу неразумљивом предпоставке да отврдне наше срце и да нам заслијепи истину.

Кад успоређујемо наше вјеровање са Записима, ми морамо имати тај људски наклон на уму. Наш наклон према самом завођењу, спојен са Сотонским продирљивом заводилачком упливом кроз цијели свијет около нас, јесте једна велика препрека нашем разумјевању Библије. То је такођер много лако да ми усемо читање или персонално вјеровање у Божије Ријечи и да промашимо библиску истину која изазива, и може исправити, наше властите идеје.

Сљепоћа Замрачава Значај

Ово је био проблем многих људи у Павлово вријеме. Они су мислили да разумију Записе; они су мислили да живе по њима. У стварности, ипак, они су били заведени са њиховом властитом схватљивим појмом. Павле је разјаснио да "Но заслијепише помисли њихове; јер до самога овога дана стоји оно покривало неодокувано...Него до данас кад се чита Мојсије, покривало на срцу њиховом стоји. А кад се обрете ка Господу, узеше се покривало" (2 Коринћанима 3:14-16).

Павле је описао нормално, искрено али духовно покривало вјерског народа овог времена који регуларно чују читање Светих Записа. Они затварају своје уши наводима који указују к Исусу Месији. Зашто? Они их затворе од њихова ума пошто то знање је било неприхватљиво њима. Њихова предрасуда контролише њихово мишљење. Они читају Записе, или слушају вође у синагогу читајући их, али они промашу предмет.

Њихов примјер упозорава нас да не радитмо исто тако. Сваком је потреба Божија помоћ да препозна и суочи противни пут или вјеровање које изгледа правилно али супротно Божијој Ријечи (Приче 14:12). Свако мора окренути се к Богу за помоћ да прихвати, разумије и употреби Записе у свом животу.

Права Црква Божија је народ чији ум је Бог отворио да виде свој недостатак-њихове грешке и предрасуде. Само ка ми желимо да се покајемо-ако смо ми вољни да промјенемо наше унутрашње мисли и став исто тако као наша дјела-тад ми можемо да постанемо прави сљедбеници Исуса Христа.

Кад ми учимо Божије ријечи ми требамо обухватити Давидов став кад се он молио: "Окушај ме, Боже, и познај срце моје, испитај ме, и познај мисли моје. И види јесам ли на злу путу, и води ме на пут вјечни" (Псалм 139:23-24).

Наша предрасуда је често пута сувише дубока за нас да је ископамо сами од себе. Сјети се, Исус је рекао то, "нико не може доћи к мени ако му не буде дано од Оца мојега" (Јован 6:65). То је једно чудо од Бога нама да правилно препознамо неке од наших дубоко усађених предрасуда. То добије снагу од нашег Творца да ми драговољно промјенемо их. Без Његове помоћи, ми никад не би препознали и пробудити се из духовне сљепоће и предрасуде која нас одваја од Бога.

Знати како Бог омогућава народ да побједи духовну сљепоћу и да дођу к Христу-као покајани и одани Хришћанин-јесте кључ разумјевања како Божија Ријеч означава оне који су Божији народ од оних који су духовно слијепи.

Беспомоћни Без Божијег Духа

Бог нас упозорава да ми не вјерујемо нашем властитом разумјевању у духовним стварима (Приче 3:5). Са само нашим природном способношћу ми смо једноставно неспособни од правилног разумјевања многих изгледа Божијих Ријечи. Павле је разјаснио зашто ми не можемо вјеровати нашем властитом уму: "Јер тјелесно мудровање непријатељство је Богу, јер се не покорава закону Божијему нити може, а који су у тијелу не могу Богу угодити" (Римљанима 8:7-8). Њима не достаје снаге да контролишу своју људску природу.

То је разлог зашто многи народ који читају Библију не прихватају што она каже. И ако они то не препознавају, они гоје једно природно непријатељство према билочеме што представља свету, уполутну власт над њиховим животом. Павле је разјаснио да Божији Дух јесте само један лијек људској природи. "А ви нијесте у тијелу него у Духу; јер Дух Божији живи у вама" (стих 9). Само са спознањем и моћи Бог снабдева кроз Свој Дух ми онда можемо самопостићи духовну моћ да победимо превласт наше физичке природе.

Без помоћи Божијега Духа једне особе духовна перспектива је искривљена са вучењем његове тјелесне природе и упливом Сотонског труда у обличењу његове вјере и вриједности. Чак и они који имају важно знање и разумјевање Божијег пута и покушавају са својом властитом снагом да Њега слушају (као Исуса Христа апостоли прије примитка светога Духа) још увјек се заносе жељама тијела. Исус је упозорио своје сљедбенике: "Стражите и молите се Богу да не паднете у напаст; јер је дух срчан, али је тијело слабо" (Матеј 26:41).

Чак послје његова преокрета Павле је навео себе као примјер да би разјаснио како опсежна људска слабост контролише понашање. "Ја не знам што чиним, јер не чиним оно што хоћу, него на што мрзим оно чиним, а ово више ја не чиним него гријех који живи у мени. Јер знам да добро не живи у мени, то јест у тијелу мојему. Јер хтјети имам у себи, али учинити добро не знам" (Римљанима 7:15, 17-18).

Али, са помоћи Божијег Духа, Павле је видио да он може успјешно савладати тјелесне жеље његове нарави (2 Тимотију 4:7-8). "Јер закон Духа који оживљава Исусу Христу, опростио ме је од закона гријеховнога и смрти" (Римљанима 8:2). Павле је разјаснио да "Јер Христос још кад слаби бишмо умрије у вријеме својеза безбожнике" (Римљанима 5:6). Његова смрт је омогућила нас да нам се опросте гријеси и да примимо светога Духа-дају ћи нам духовну моћ од Бога која нам је потребна да се боримо против слабости нашега тијела (Дјела 1:8; 2:38; 2 Тимотију 1:7).

Једна Духовна Промјена

Црква Божија јесте народ који су духовно промјенути са силом Божијег Духа. Ево како то Павле исражава: "Јер ако живите по тијелу, помријећете; ако ли Духом послове тјелесне морите, живљећете. Јер који се владају по Духу Божијему они су синови Божији" (Римљанима 8:13-14).

Ова сила Божија драматично промјене људску једножбу. Његов Дух промјене једне особе живот. То нас омогућава да пребродимо нагибање људске природе и да живимо како Бог заповједа. Божији Дух је један најважнији састојак у Хришћанском животу.

Приступ или одступ Божијег Духа јесте што одлучује дали је особа једна слуга Христова-прави Хришћанин. "А ако ко нема Духа Христова, он није његов" (Римљанима 8:9). Они који су примили Божији Дух садрже духовно тијело то јест Црква коју је Исус Христос основао. "Јер једнијем Духом ми се сви крстисмо у једно тијело, били Јевреји или Грци, или робови, или сами своји; и сви се једнијем духом напоисмо" (1 Коринћанима 12:13).

Апостоли: Један Догађај Учења у Промјени

Долазак Духа светога на дан Духова (Дјела 2:1-4) промјенио је апостоле Исуса Христа из групе обичних људи у једну од много варедних и динамичних вођа које је свијет знао. Да процјенимо важност њихове промјене, ми треба да узмемо један близак поглед на ове исте људе прије него су примили Божији Дух.

Четири Јеванђеља-Матеј, Марко Лука и Јован-давају нам познање њихова живота. Ми видимо да нема доказа да је било који од њих 12-це апостола био добро школован или било који положај уплива. Они су били обични људи, сматрани као "људи некњижевни и прости" правилима и вјерским ауторитетом тога времена (Дјела 4:13).

Матија је био цариник, један члан од оних које су највише мрзили у то вријеме (Матеј 9:9; 18:17). Петар, његов брат Андрија и друга два брата, Јаков и Јован, били су заједничари у рибарској струци (Матеј 4:18-22; Лука 5:1-10). Поред Филипа, они су живјели у граду Видсаиди у сјеверном дијелу Галилеје (Јован 1:44). Само специјална ствар је била да су они били ђаци-ученици слѣдбеници-Исуса Христа.

Чак много знатније јесте равнина њихова недостака духовног разумјевања за вријеме док су се обучавали. Њихов ум је још увијек био контролисан њиховом тјелесном природом. Њихово мишљење и понашање било је "тјелесно" (Римљанима 8:5-7). Исус их је укорио због њихова недостака вјере и тврдоћу срца (Марко 16:14).

Њихов став и понашање за то вријеме показује да чак живећи у присуству Исуса Христа док је Он био на земљи-персонално чујући га и видјевши Његов примјер-није било довољно да им преокрене њихово мишљење из људског у духовно.

Исус је строго укорио Јакова и Јована за њихов став према некима који нису примили Исуса. "И не примише га...А кад видјеше ученици његови Јаков и Јован, рекоше: 'Господе! Хоћеш ли да речемо да огањ сиђе с неба и да их истријеби као и Илија што учини?' А Он окренувши се запрети им и рече, 'не знате каквог сте ви духа. Јер син човјечији није дошао да погуби душе човјечије него да сачува'" (Лука 9:53-57).

Јован ће касније постати познат као "апостол љубави"-јако велики заокрет у човјеку који је спотицао Исуса Христа да уништи село. Слѣдбеници су били себични. Они су се препирали између себе који ће бити најевћи (Марко 9:33-34; Лука 22:24). Јаков и Јован покушали су наговорити Исуса да им додијели два највиша мјеста у Његовом Царству (Марко 10:35-37).

Као сваки други људи, сваки од њих су прецјенили своју вјерност и оданост Христу. "...И рече им Исус, 'сви ћете се ви саблазнити о мене ову ноћ, јер је написано: 'ударићу пастира и овце ће се разбјећи'"... А Петра му рече 'ако се сви и саблазне, али ја нећу'. И рече му Исус, 'заиста ти кажем ноћас док двапут пјетао не запјева три пута ћеш ме се одрећи'. А он још већма говораше: 'да бих знао с Тобом и умријети не ћу те се одрећи'. Тако и сви говораху" (Марко 14:27-31).

Кад су изговарали ове ријечи, ученици су вјеровали да ће они вјерно извршити оно што су казали. Ипак кроз неколико часова они су напустили Исуса да сам пати (Марко 14:50). Петар се чак клео и заклињао да никада није знао Исуса (Матеј 26:69-75; Лука 22:54-62).

Послије Исусова погубљења, Петар и шесторица других апостола одлучили су да одустану од свега онога што су учили и да се врате свом рибарском занату (Јован 21:2-3). Они су слушали исуса гдје је говорио о својој смрти и васкрсењу, али њихов ограничени поглед ослијепио им је важност Исусовог говора. Та иста слјепота јесте дио цијелог живог бића све док Бог не отвори њихово разумјевање да стварно виде што Он говори у својим ријечима.

Чак кас у чули извјештај о Исусову васкрснућу, Томо је био такав сумљивац да је изјавио, "Док не видим на рукама његовијем рана од клина, и не метнем прста своја у ране од клина, и не метнем руке своје у ребра његова; не ћу вјеровати" (Јован 20:25). Исус се послвије показао и омогућио је Тому са тачним доказом који је он захтјевао (стих 26-29).

Ове је људе исус изабрао да прошире Његово Јеванђеље цијелом свијету. Док још нису примили Духа Божијега. Они су били беспомоћни као и свако друго живо биће било би да испуне своју намјеру и обавезу да вијерно служе њиховом Спаситељу. То је немогуће њимада буду специјалне слуге Христа са њиховом властитом силом.

Сад ми можемо разумјети Исусову опомену када су га његови сљедбеници упитали "ко се дакле може спасити?" Он је одговорио "Људима је ово немогуће, а Богу је све могуће" (Матеј 19:25-26).

Божији Дух Дава Велику Моћ

Кроз Дух свети Исус Христос дава силу Своме народу да раде добар посао-да рађају плод-који Он очекује од њих. "Будући да су нам све Божанствене силе његове, које требају к животу и побожности, дароване познањем онога који нас позва славом и добродјетелу" (2 Петрова 1:3).

Исус је обећао да ће Дух свети "водити (нас) у истину" (Јован 16:13) тако да ми знамо како требамо служити Богу односећи се на Његову вољу. Његов Дух нас омогућава да "узростамо у ономе који је глава-Христос" (Ефесцима 4:15). Павле је говорио о Божијему Духу који живи у нама: "На кме ћете се и ви сазидати за стан Божији у Духу" (Ефесцима 2:22). Свети Дуг је директно присуство и сила Бога која ради кроз Његов народ. Павле је опомињао Хришћане да "градите спасење своје са страхом и дрктањем. Јер је Бог што чини у вама да хоћете и учините као што му је угодно" (Филиплјанима 2:12-13).

Божији Дух Води у Послушност

Превод Божијег народа кроз Његов Дух јесте превод њихова срца, њихова најскровнијег бића. Умјесто од упорно-тврдог и противљења Божијем закону, они постижу послушни дух пошто Бог ради у њима; Он живи у њима.

Апостој Јован каже: "И који држи заповјести Његове у Њему стоји, и Он у њему. И по том познајемо да стоји у нама, по Духу кога нам је дао" (1 Јованова 3:24). Присуство једне воље за послушност је толико важна за означање Хришћана тако да је апостол Јован просто рекао: "Који говори, 'вјерујем га' а заповјести његовије не држи, лажов је и у њему истине нема. А који држи ријеч Његову, у њему је заиста љубав Божија савршена, по том познајемо да смо у њему. Који говори да у Њему стоји, и тај треба тако да ходи као што је он ходио" (1 Јованова 2:4-6). Ово је стварно прост језик!

Исус је истакао да они који нису примили овај послушни дух од Бога одговарају на Његове заповјести много друкчије. "Добро је пророковао Исаиа за вас лицомјери, као што је писано: 'Ови људи уснама ме поштују, а срце њихово далеко стоји од мене. Но залудо ме поштују учећи наукама, заповјестима људским'. Јер остависте заповјести Божије а држите обичаје људске" (Марко 7:6-8).

Они који немају дух послушности риктају Божије заповјести да одговара њиховом властитој природи и схваћању. Исус је продужио: "Добро укидате заповјест Божију да свој обичај сачувате! Јер Мосија рече 'поштуј ова својега и матер своју' и 'који опсује оца својега или матер смрћу да умре'. А ви кажете, ако рече човјек оцу или матери, *корван*, (то јест прилог је Богу) чим би ти ја могао помоћи и тако не дате му ништа учинити оцу својему или матери својој. Укидајући ријеч Божију својим обичајима које сте поставили, и овако много којешта чините" (стих 9-13).

Они који немају Божији Дух налазе за лако и угодно да непоштују библиска упуства које не воле. Они оснивају њихову властиту традицију, давајући изглед послушности и поштавања према Богу док искорачавају намјеру Његова упуства. Исус је рекао да такво вјеровање је узалудно-безкорисно и празно (стих 7). Такви људи имају очи које не могу да виде и уши које не чују (Римљанима 11:8).

Божији Дух, свакако, драматично мјења став, изглед и дух у Његовом народу. Они искрено настоје да слушају Бога, и Он им дава понизни, послушни став и приступ према Њему и Његовим Ријечима. Они могу драговољно и вјерно држати Његове заповјести (Откривеље 12:17). Они су примили од Њега силу Духа светог да се супроставе Сотони и њиховој властитој нарави. У кратко, они су преведени, специјални Божији народ.

Дужност и Одговорност Цркве.

"Идите дакле и научите све народе крстећи их ва име Оца и Сина и светог Духа. Учећи их да све држе што сам вам заповједио; и ево ја сам с вама у све дане до свршетка вијека. Амин" (Матеј 28:19-20).

Исус Христос дао је Својој Цркви-том тијелу доуховно преведених вјереника-једну одговорност да извршују. Дужност Цркве јесте да проповједа јеванђеље о Црству Божијему и чине сљедбенике кроз цијели свијет, учећи их тачно онако како је то Исус радио (Матеј 24:14; 28:19-20).

Рад Цркве се наставља; она није стала када су оригинални апостоли помрли. У почетку рад апостола, дужност Цркве преносила се са генерације на генерацију Божијег народа. Исус је обећао да ће Он бити са Његовим сљедбеницима све до краја док се Он не врати до краја вијека (стих20).

Павле је рекао да га је Христос послао "да им отвориш очи (народу), да се обрате од таме к видјелу и од области Сотоне к Богу, да приме опроштење гријеха и достојање међу освећенима вјером мојом" (Дјела 26:18). Павле је такођер рекао: "Јер се не стидим јеванђеља Христова, јер је сила Божија на спасење свакоме који вјерује..." (Римљанима 1:16). Јеванђеље је Божија порука како ће се спасење донијети човјечанству-одпочето са Његовом Црквом.

Црква игра многе улоге да донесе спасење свијету. Она стоји као свијетло свијету (Матеј 5:14). Она је домаћинство Божије фамилије (Ефесцима 2:19; 1 Петрова 4:17). Она је мајка која узгаја Божије синове и ћерке (Галатима 4:26). Она ради као "ступ и тврђава истине" (1 Тимотију 3:15).

Да погледамо на назноврсне одговорности које је Христос дао Својој Цркви, Свом специјалном народу.

Мора ли Црква Спасити Свијет

Павле је описао одговорност Цркве као "службу помирења" пошто "Бог бјеше у Христу, и свијет помири са Собом не примивши им гријеха њихова, и метнувши у нас ријеч помирења" (2 Коринћанима 5:18-19). Божија коначна намјера јесте окупити-измирити-цијело човјечанство са Собом. Црква игра једну важну улогу у том корисном напору. Бог је задужио њу да проповједа како ће се измирење испунити. То је да крсте оне који вјерују поруци.

Када ће измирење бити постигнуто? Једно обично погрешно тумачење јетад да је Исус обавезао Своју Цркву да спаси свијет у овм доба. Али то није оно што Библија учи и није оно што је Павле мислио у 2 Коринћанима 5. Цркве дужност измирења јесте само почетак великог обухвата Божијег плана за измирење свијета са Собом кроз Исуса Христа.

Бог је задужио Цркву да објави спасење народима. Али објављивати Исусову науку о спасењу јесте много различитије од донијети чинећи спасење. Касније ће учинити доносећи цијели свијет на покајање и преокретај. Само Исус Христос може преокренути свијет; тај подухват треба да чека Његов повратак.

Зашто Христос Мора да доведе Израил на Покајање?

На Његову повратку Христос ће донијети Божје измирење цијелом свијету са доводећи потомке Јакова-Израиља- на покајање. У то вријеме, павле је разјаснио, "И тако ће се спасити сав Израил" Како? "Избавитељ (Христос) доћи ће од Сиона и одвратиће безакоње од Јакова" (Римљанима 11:26).

Онда, ускоро чим успостављени народ Израиља схвати послушност као нација, многи ће народ доћи и казати, односећи се на кљигу Исајае, "'Ходите да идемо на гору Господњу, у дом Бога Јаковљева, и учиће нас својим путовима и ходићемо стазама Његовијем'. Јер ће из Сиона изаћи закон, и ријеч Господња из Јерусалима" (Исаиа 2:3).

Захарија нам је рекао, "У то ће вријеме десет људи од свијех језика народнијех ухватити једнога Јудејца за skut говорећи: идемо с вама, јер чујемо да је Бог с вама" (Захарије 8:23). Човјечанство ће почети да схваћа да закон који је Бог дао старом Израилу мора још увек да се одржава. Човјечанство ће одбацити предрасуду и чак ће одржавати библиске празнике, које је Бог дао старом Израилу.

Они који остану непокајани убрзо ће се наћи у приличној незгоди пошто ће Бог их понизити и неће им дати кишу на њихов плод док год не промјену свој став. "И ко год остане од свијех народа који дођу на

Јерусалим, сваки ће долазити од године до године да се поклати Цару Господу над војскама и да празнују празник сјеница. И ако који од племена земаљскије не би дошао у Јерусалим да се поклати Цару Господу над војскама, на њих не ће бити кише" (Захарје 14:16-17).

Пошто христос знаде људску природу, Он ће урадити што је потребно у то вријеме да промјене мишљење народа-да их доведе на покајање. Али то ће се догодити у будуће када се Христос врати. Иако Црква објављује поруку свијету која обухваћа позив на покајање, Записи нам говоре да врло мало народа ће се искрено покајати прије Христова доласка. Тако, доводећи свијет у покајање није улога Цркве за ово доба.

Што је Право Јеванђеље?

Каква је била Исуса Христа порука? Он је проповједао, "јеванђеље о царству Божијему" (Матеј 4:23; 9:35; Марко 1:14-15). Страо-енглеска ријеч јеванђеље, или "добро изречено", значи "добра вијест". Добра вијест била је средишњи дио Његове поруке. Он је изразио Своју службу са овим ријечима "треба ми проповједати јеванђеље о царству Божијему, јер сам на то послан" (Лука 4:43).

Што је он наредио својим сљедбеницима да уче? "И посла их да проповједају царство Божије..." (Лука 9:2,6). О чему је та порука била, и зашто је она као таква добра вијест?

Када је Исус Христос учио о Царству Божијему (Лука 8:1; 9:11; 12:31; 13:18), Он је једноставно продужио поруку Јеврејских пророка чије су ријечи записане у Старом Завјету. Вјекове раније Бог је надахнуо тако вјерне људе као Исаиу, Јеремију, Језекију, Данила и Захарија да виде иза проблема и уништења царства Израилског и Јудина у једну дивну будућност кад ће Бог успоставити Своје свјетско владајуће-царство на земљи под управом Месије. Да видимо нека њихова пророчанства описујући ову дивну појаву:

"И вук ће боравити са јагњетом, и рис ће лежати с јаретом, теле и лавић и угојено живинче биће заједно, и мало дијете водиће их" (Исаија 11:6). "Не ће удити ни потирати на свој светој гори мојој, јер ће земља бити пуна познања Господњега као море воде што је пуно. И у то ће вријеме за корјен Јесијев, који ће бити застава народима, распитивати народи, и почивалиште његово биће славно" (стих 9-10).

"И видје у утварама ноћнијем, и гле, као син човјечији иђаше са облацима небеским, и дође до старца и стаде пред Њим. И даде му се власт и слава и царство да му служе сви народи и племена и језици власт је његова власт вјечна, која не ће проћи, и царство се Његово не ће расути" (Данило 7:13-14).

"Јер ће Господ изаћи...И ноге ће његове стајати у тај дан на гори Маслихској која је према Јерусалиму с истока и гора ће се Маслинска распасти по сриједи на исток и на запад да ће бити продол врло велика... И доћи ће Господ Бог мој, и сви ће свети бити с тобом ...И Господ ће бити цар над свом земљом" (Захарија 14:3-5,9).

Исус Христос и Његови апостоли говорили су о истом овом свјетском-владајућем царству, које је Он називао "царство Божије" У Лука 21, описујући један дио правца и догађаја неупоредиве у историји, он је додао: "А кад се ово почне збивати, гледајте и подигните главе своје, јер се приближује избављење ваше ...Кда видите да се ово збива, знајте да је близу царство Божије" "стих 28-31).

Стари пророци, Исус и његови апостоли сви су говорили о дословном царству које ће уклонити све управе на земљи. Кад ова пророчанства постану реалност чуће се крик: "поста царство свијета Господа нашега и Христа Његова, и цароваће вијек вавјека!" (Откривење 11:15).

Жалосно, ова порука је ријетко разумљива и још мање учена у црквама. Многи су прихватили "једно друкчије јеванђеље" (Галатима 1:6) што искривљује и скрива његову важну библиску истину. Читаће те у следећом поглављу како је ово "друкчије јеванђеље" (стих 8-9), како га је Павле означио, развило се и проширило по цијелом свијету.

Ипак, ти можеш одкрити сам од себе пун значај јеванђеља-невјеројатну добру вијест-који је Исус Христос и апостоли проповједали. Ово исто јеванђеље вјерно вјерно се проповједа од Цркве Божије (Матеј 24:14). За подпуно објешњење о правом јеванђељу, затражите вашу бесплатну брошуру Јеванђеље О Царству од нашег уреда близо тебе.

Мала Група: Свијетло Свијету

У опречности Исус је рекао Својим ученицима: "У свијету ћете имати невољу, али небојте се, јер ја надвлада свијет" (Јован 6:33). Он је такођер рекао, "Ако свијет на вас узмрзи, знајте да на мене омрзну прије вас. Кад би сте били од свијета, онда би свијет своје љубио: а како нијесте од свијета, него вас Ја од свијета избавих, за то мрзи на вас свијет" (Јован 15:18-19).

Божији народ никада није био популаран или велика сила. Исус је описао њихов судбину у животу: "Уђите на уска врата; јер су широка врата и широки пут што воде у пропаст, и много их има који њим иду. Као што су уска врата и тијесан пут што воде у живот, и мало их је који га налазе" (Матеј 7:13-14).

Да, мало их је који желе да слиједе сву науку Исуса Христа једном кад је чују и разумију. Исус је ујтешио Своје ученике, "Не бој се, мало стадо! јер би воља нашега Оца да вам да царство" (Лука 12:32). Бог је одкрио да ће Његов народ бити мало стадо у овом доба. Он позива само мали број да буду живи примјер Његова начина живота осталом свијету.

Исус је рекао Својим правим сљедбеницима, "Ви сте видјело свијету; не може се град сакрити кад на гори стоји. Нити се запали свјећа и меће под суд него на свијетњак, те свијетли свима који су у кући" (Матеј 5:14-15).

Бог је задужио Цркву да даде примјер Његова пут живота свијету. Бог је изложио човјечанству Своме путу кроз Цркву. Петар је опменуо чланове Цркве: "Владајте се добро међу незнабожцима, да би за оно што вас опадају као злочинце, видјевши ваша добра дјела, хвалили Бога у дан похођења" (1 Петрова 2:12).

Црква: Божији Први Плод.

За вријеме "садашњег свијета злога" (Галатима 1:4), Црква Божија састоји се од само малог првог дијела Божије велике жетве народа у вјечни живот. Јаков је назвао Хришћане, "да будемо новина од Његова створења" (Јаков 1:18) Они су "купљени од људи првенци Богу и јагњету" (Откривење 14:4).

Библиска употреба израза *први плод* било је већ познато члановима раније Цркве. "Признању чињенице да сав производ земље долази од Бога, и (у) захвалности за Његову доброту, Израилћани доносили су принос Њему један дио првог плода који је био ужњевен прво, то је сматрано као важност долазеће жетве" (Zondervon Pictorial Bible Dictionary, 1967, "Prvi Plod").

Први плод био је почетак прве жетве, који су Израилћани одвајали Богу. Када сиу то они сакупили и даровали своме Творцу, они су онда пожелели остатак жетве. Апостоли и други чланови раније Цркве разумјели су то, као први плод, Христос је био први дио Божије жетве човјечанства за спасење. Велики остатак жетве не ће се обавити док се Исус Христос не врати.

Оне које Бог позива у овом доба имаће удио у спсжавању свијета-али не сада и не као жива бића. По повратку Исуса Христа они ће постати бесмртна духовна бића. Бог ће их подигнути у вјечни живот као први плод Своје жетве, примајући бесмртност на Христову повратку (1 Коринћанима 15:20-23, 51-53). Они ће бити цареви и свештеници у Царству Божијему" (Откривење 5:10).

Као бесмртна, васкрснута дјеца Божија, они ће помагати Христу у учењу Божијег пута послушности свијет за 1000 година. "Блажен је и свет онај који има дијел у првом васкрсењу; над њима друга смрт нема области, него ће бити свештеници Богу и Христу, и цароваће с Њим хиљаду година" (Откривење 20:6). Васкрнуће ових Исуса Христа вјерних слуга у вјечни живот на почетку 1000 година јесте само прво васкрснуће (стих 4,6).

Сви Мртваци Биће Васкрснути

На крају од 1000 година, Бог ће васкрснути све остале који су икада живјели кроз људску историју да стану пред Њега на суду (Откривење 20:11-12). Ово је много веће него прво васкрснуће; ово је васкрснуће "остали мртваца" (стих 5). У то вријеме Бог ће васкрснути из мртвих народе из свих нација, поред народа Израилева-сви ће васкрснути заједно (Матеј 11:20-24; 12:41-42). "Не дивите се овоме" Исус је рекао; "јер иде час у који ће који су у гробовима чути глас сина Божијега. И изићи ће који су чинили добро у васкрсење живота, а који су чинили зло у васкрсење суда" (Јован 5:28-29).

Они који васкрсну у генералном васкрсењу-васкрсењу суда-васкрснуће као смртни, крв-и-месо жива бића (Језекиља 37:1-10). Онда ће они учити Божији пут живота, признати своје гријехе и примити Њгов Дух. Онда они, исто, могу примити бесмртност.

Језекиља је описао њихово васкрсење: "Овако вели Господ Бог: 'ево ја ћу отворити гробове ваше, и извешћу вас из гробова ваших... И метнућу Дух Свој у вас да оживите, и населићу вас у вашој земљи, и познаћете да Ја говорим и чиним' говори Господ" (стих 12-14). (За опсирније информације поводом овог важног предмета, молимо вас потражите бесплатну брошуру *Што се Деси Послије Смрти*).

Хришћани су приви плод одкупа. Они живе у једном заведеном свијету, и они морају настојати да буду "прави и цијели, дјеца Божија без мане усред рода неваљалога и покваренога, у којему свјетлите као видјела на свијету" (Филибљанима 2:15).

Је ли Данас Дан Спасења?

Је ли наше садшње доба само једно вријеме у које народ може да се покаје и да буду спашени? Неки људи мисле да је то оно што је апостол Павле мислио кад је он написао: "Молимо вас пак као помагачи да не примите узалуд благодат Божију. Јер Он говори, 'у вријеме најбоље послушах те, и у дан спасења помогах ти'. Ево сад је вријеме најбоље, ево сад је дан спасења!" (2 Коринћанима 6:1-2).

Павле је мислио стварно што је и рекао. Али буди сигуран и види што Павле није рекао. Он није рекао да је данас само вријеме спасења, нити је то била његова намјера. На оргиналном Грчком ту нема промјеника пред реченицом "дан сапшења" у овом стиху. Многи су преводи додали ријеч *the* пред дан у покушају да ррочисте Павлове ријечи-али чинећи тако учинили су непажљиво изврнули значење. Дарби Превод (Darby Translation) итализовано је "*the*" оvdје да означи да је било додато. Други преводи преводе ову реченицу као "један дан спасења" (Green's Literal Translation, Living Oracles New Testament).

Још увјек различити преводи преводе ову реченицу као "један дан спасења" у првој фрази стиха и "*the* дан спасења" у каснијем дијелу (Амерички Мјеродвни Превод; Библија у Обичном Енглеском; Гринов Дословни Превод, Модерни Краља Јакова Превод, Нови Преуређени Правилни Превод, Филипов Модерни Енглески Превод).

За оне у Цркви овог доба, сада је њихов дан спасења. Бог их позива сада. Спасење је омогућено данас свакоме који жели да се покаје. То је оно што је Павле мислио.

Али он нијти је рекао ни мислио да је спасење омогућено само у ово доба. Павле ни у ком смислу није мислио да котрадиктује многе наводе у Библији гдје показују да ће многи други имати могућност за спасење у будуће доба.

Црква: Тијело Христово

Ми смо већ видјели да је Исус Христос рекао Својим сљедбеницима да иду у свијет, чинећи сљедбеницима цијели народ учећи их Божијем начину живота. Ово захтјева сарадњу и организовање. Да би боље описали организовану функцију народа Божијега апостоли су употребили аналогiju људског тијела. "А ви сте тијело Хрисово, и уди међу собом. И једне дакле постави Бог у цркви прво апостоле, друго пророке, треће учитеље, а по том чудотворце, онда дарове исцјељивања, помагања, управњања и различитих језика" (1 Коринћанима 12:27'28).

Управљајући радом Цркве као њена жива Глава јесте Исус Христос (Колашанима 1:18). Да би показао како је овисна Црква на његово руковођење и надахнуће, Исус је себе успоредио са чокотом: "Ја сам чокот а ви лозе, и који буде у мени и ја у њему и он ће родити многи род, јер без мене не можете чинити ништа" (Јован 15:5) Успијех Цркве овиси на силу и надахнуће које прими од Исуса Христа.

Функција Тијелом Христовим је успостављена од Њега "Да се свети приправе за дјело службе, на саздање тијела Његова" (Ефесцима 4:11-12). Павле нам је рекао "Дарови су различити, али Дух је један и различите су службе, али је један Господ. И различите су силе, али је један Бог, који чини све у свему" (1 Коринћанима 12:4-6).

Духовно Вођство у Цркви

Поред дарова које је Христос дао Својој Цркви јесте дар духовног вођства; апостоле, пророке, јеванђељисте, пастире и учитеље (Ефесцима 4:11). Оне су повјерене са одговорности учења, бриге, штићења и учвршћивања Цркве. Побожни карактер и изразита духовна квалификација се захтјева од оних повјерених за духовно вођство (1 Тимотију 3:1-10; Титу 1:5-9):

Они требају са љубави да воде народ Божији да раде у јединству-да воле, поштују и помажу један другога. "Али Бог сложи тијело и најхућему удуд даде највећу част, да не буде распре у тијелу, него да се уди једнако брину један за другога" (1 Коринћанима 12:24-25).

Они који су вођени од Исуса Христа познају заједнички Дух један у другоме-исти Дух од Бога, који их сачињава народом Божијим. То их треба водити да раде заједно и слози и постизању обавезе коју је Христос дао цркви као њени задужени кад је Он рекао: "Идите дакле и научите све народе крстећи их ва име Оца и Сина и светога Духа. Учећи их да све држе што сам вам заповједио..." (Матеј 28:19-20).

Црква коју је Христос основао јесте то специјално тијело народа који, је вођен са Дихом Божијим, извршују Његове заповјести и јесу горљиво обавезани да постигну службу коју им је Исус Христос предао.

Појава Погрешног Хришћанства

"Чувајте се да вас ко не превари. Јер ће многи доћи у име моје...и многе ће преварити (Матеј 24:4-4).

Исус Христос заповједио је својим апостолима да науче све народе, крстећи их у Његово име. Многи народ који је упознат са Библијом схватили су да су ти апостли ревно приступили на ту службу. Њихови први преокренути први пут су прозвани Хришћани у граду Антиохи (Дјела 11:26). Од тада, много народа родило се или обратило у стотине доминација познате колективно као "Хришћанство" то јест једна од свјетских много популарних и надмашних религија.

Народ сматра да свако, или скором свако, ко носи име Хришћанин слиједи вјеровање, науку и обред Исуса Христа. Али Библија нам говори да није свако ко прихвати име Христово Хришћанин.

Исус је прорекао да ће неки узети име Његово али ће се одрицати Њега са њиховим поступцима. "Он је рекао "А зашто ме зовете Господе! Господе! Али не извршуете што вам говорим" (Лука 6:46).

Христос и Његови апостоли говорили су о лажним пророцима, лажним апостлима и лажном браћом. Они су открили да ће дије супротно очевидне Хришћанске вјере изнићи. Једна-коју је Исус Христос успоставио-биће вођена са Божим Духом и остаће вјерни у Његовој науци. Друга-управљана и спотицана са другим духом-која ће примити име Христово али ће изврнути Његову науку да успостави једну убјеђивачку кривотворевину праве Цркве Божије.

Оба двоје ће употребљивати Христово име и тврдити Његов ауторитет. Оба двоје ће радити посао који ће изгледати споља добар и праведан. Оба двоје ће тврдити да слиједе Христову правилну науку. Али само једна ће вјерно представљати свога оснивача, Исуса Христа. Друга ће ухватити уми и срце човјечанства са пришивањем имена Христова на библиске неподуприве вјерске обичаје и доктрину који Исус и Његови апостоли никад нису одржавали нити дозволили.

Апостоли су стално упозоравали Исусове слѣдбенике да буду опрезни на лажне учитеље који ће завести погрешно-Хришћанско вјеровање. Исус Христо сам је упозорио: "Чувајте се да вас ко не превари, јер ће многи доћи у име моје и многе ће преварити" (Матеј 24:4-5).

Нови Завјет показује један кратки историски нацрт корјена ових двију вјера које исповједају да су Хришћани-једна права, један лажна. Христови апостоли су описали почетак сваке и њиво основно значење.

Ми смо већ прегледали апостолски опис Цркве коју је Исус основао. Сад да се осврнемо на записе које су они нама оставили о другој предпостављеној Хришћанској вјери-једна која је изопачила и коруптовала истину и нарасла је тако да је много јача и упливнија него мала Црква за коју је Исус рекао да никада неће нестати.

Учење Традиције Човјека

Гдје многе цркве су узеле своју науку и обреде? Већина њихових чланова вјерују да то долази из Библије или од Исуса Христа самога. Али далије то тако?

Исус је заповједио Својим апостолима да уче друге онако што је Он учио-"да све држе што сам вам заповједио" (Матеј 28:20). Он је осудио замјењивање Божијих заповјести са традицијом људског сматрања. Говорећи Фарисејима, Он је рекао, "Јер остависте заповјести Божије, а држите обичаје људске...Добро укидате заповјест Божију да свој обичај сачувате" (Марко 7:8-9).

Исус је учио да Његова црква мора држати заповјести Божије: "Ако желиш ући у живот, држи заповјести" (Матеј 19:17). Он је упозорио: "Многи ће рећи мени у онај дан 'Господе, Господе, нијесмо ли ми у име твоје пророковали, и твојијем именом ђаволе изгонили, и твојијем именом чудеса многа творили?' И тадај ћу им ја казати: 'никад вас нисам знао идите од мене који чините безакоње!'" (Матеј 7:22-23). Он је знао да ће лажни учитељи појавити се који ће одбацити заповјести Божије за једно искривљено јеванђеље без закона-безакоње!

Као и Исус, апостоли су стално учили послушност Богу. Петар и други апостоли излагали су свој живот чинећи јасно да "већма се треба Богу покоравати него ли људима" (Дјела 5:29). Павле је такођер истакао ту исту обавезу коју је он дијелио са апостолима-један живот послушности. "Преко којег (Христа) примисмо благодат и апостолство, да покоримо све незнабожце вјери имена Његова" (Римљанима 1:5).

Павле је касније упозоравао чланове збора у Коласу да држе чврсто оно што их је он научио. "Како дакле примисте Христа Исуса Господа онако живите у Њему. Укорјењени и назидани у њему и утврђени вјером као што научисте..." (Колашанима 2:6-7).

Слиједећи Христов примјер, Павле је упозорио Колашане да не примају традицију као замјену Божијих заповјести: "Браћо чувајте се да вас ко не зароби филозофијом и прзном ријечаром, по казивању човјечијему, по науци свијета, а не по Христу" (Колашанима 2:8; упореди Марко 7:8-9,13).

Зашто је Исус Христос и апостоли су упутили такво упозорење да се избегава традиција човјека?

Преврат из Унутрашњости Цркве

Док су апостоли настојали да оснују још више зборових вјереника међу народима, појавило се једно чудо које је коначно успоставило једну измјењену и привидну Хришћанску вјеру-али једну јако различиту од оне коју је Исус Христос и Његови апостоли успоставили.

Нови и друкчији доктрин био је лукаво уведен. Неки су одпочели превраћати Цркву са изазивањем и контрадикцијом науке апостола Христових. Павле је упозорио, "Јер има много непослушних, празноговорљивих, и умом преварених, а особито који су из обрезања. Којима треба уста затворити; који цијеле куће изопачују учећи што не треба, поганог добитка ради" (Титу 110-11).

Да би се супростави овом нагнућу, Павле је упутио друга старјешину Тита да пажљиво размотри прошлост, знање и карактер било кога који се узме за унапређење: "Јер владика треба да је без мане, као Божији пристав...који се држи вјерне ријечи по науци, да буде кадар и свајетовати са здравом науком, и покарати оне који се противе" (стих 7,9).

Множење, "лажних апостола" одпочели су контрадикцију и слабљење учења правих апостола Христових. Павле је упозорио цркву у Риму: "Молим вас пак, браћо, чувајте се од онијех који чине распре и раздор на штету науке коју ви научисте, и уклоните се од њих. Јер такви не служе Господу нажеме Исусу Христу него својему трбуху и благијем ријечима прелашћују срца безазленије. Јер ваше слушање разгласи се свуда. И радујем се за вас; али хоћу да сте ви мудри на добро а прости на зло" (Римљанима 16:17-19).

Такмичарске вјерске вође, приказивали су се као Христови, учећи њихову властиту доктрину "у опозицији" Христовим апостолима и другима Његовим вјерним слугама. У почетку они су долазили већином из Јеврејске позадине. А онда они лажни учитељи појавили су се из народа друге позадине у Цркви. Превраћена доктрина која је евентуално напредовала да би била много упливна била је једна мјешовина паганског и изврнуте Јеврејске филозофије спојене са мистицизмом популарним у то вријеме. Симон Мађионичар био је један такав лажни учитељ споменут раније у Записима. Послије његова крштења од Филипа, Симон је покуша да купи мјесто од апостола Петра, са надом да добије силу да даде другима свети Дух. Покренут са својом грабежљивошћу за силу и славу, он је обманом преокрета показао се као Хришћанин (Дјела 8:9-23). Касније су историски извори показали да је он помјешао различите елементе паганизма и мистерије у једну лажну-Храшћанску филозофију.

Опасан правац био је успостављен. Ускору су "лажни апостоли", "лажни учитељи", и "лажна браћа", изобиловали.

Лазно Хришћанство се родило.

Друкчије Јеванђеље Узело је Терен

Удар лажног учења опустошило је ранију Цркву. За примјер, Хришћани у Римској провинцији Галатима масовно су се окренули од Павлова учења и у једну корупцију, лукаво измишљено али погрешно јеванђеље спотакнуто од лажних апостола.

Павле је описао приступ који су они употребљивали и посљедице лажних учитеља на Хришћане у Галатима: "Чудим се да се тако одмах одвраћате на друго јеванђеље од онога који вас позва благодаћу Христовом. Које није друго, само што неки сметају вас, и хоће да изврну јеванђеље Христово" (Галатима 1:6-7). Браћа у том предјелу били су приметени у једну од многих секта помажући напредовање лажног Хришћанства. Павле се суочио са вјерским свађама покренутим од Јевреја и незнабожачким елементима у Галатској заједници.

Ови лукави својтачи нису у подпуности одбацили јеванђеље које је Павле учио. Они су једноставно изопачили обличје тога. Онда су они примамили Галатске Хришћане у прихваћање њихова јеванђеља-једну смртноносну мјежавину истине и лажи. Оно је имало толико истине да се показивало праведно и Хришћански, али је имало довољно лажи да спријечи било кога ко би га прихватио за примање спасења.

Види Павлову жуљевиту осуду тога "друкчијег" јеванђеља: "Али ако и ми, или анђеос с неба јави вам јеванђеље друкчије него што вам јависмо, проклет да буде. Као што прије рекосмо: ако вам ко јави јеванђеље друкчије него што примисте, проклет да буде" (стих 8-9).

Јеванђеље Без Закона

Исус је упозорио Своје апостоле да ће се ово догодити: "И изићи ће многи лажни пророци и превариће многе. И што ће се безакоње умножити, охладњеће љубав многијех" (Матеј 24:11-12). Исус је разјаснио да ће безакоње, главни елемент у тој поруци лажних учитеља, биће њихова идеја призивна

и популарна. Занемареност према Божијем закону би ће на крају темењ једног популарног и успјешног лажног Хришћанства.

Лажни пророци засновали су њихову поруку и доктрину са усменим признавањем Исуса као "Господа" док одбијају да га слушају (Лука 6:46). Исус је сам упозорио на њихов лажљив, лукав приступ: "Чувајте се од лажније пророка, који долазе к вама у одјелу овчијему, а у нутра су вуци грабљиви" (Матеј 7:15).

Исус је учинио јасно да ичитељи безакоња, који изгледају споља као невини овце вршећи побожно вјерска дјела, нису Његови апостоли или сљедбеници: "Многи ће рећи мени у онај дан: 'Госпode! Госпode, нјесмо ли у име твоје пророковали, и твојим именом ђаволе изгонили, и твојијем именом чудеса многа творили'. И тада ћу им ја казати 'никад вас нијесам знао; идите од мене који чините безакоње'". (стих 22-23).

Божији Закон Вјерско Борбена-арена.

Свађа око Божијег закона избила је у Цркви одмах чим је први незнабожац (који није Израиљац) био преокренут. Неки Јеврејски вјереници хтјели су да присиле обрезање и друге физичке захтјеве на незнабожце. Они су захтјевали да обраћени незнабожци буду физички обрезани да би примили спасење (Дјела 15:1).

Апостоли су одбили. Они су. Они су указивали да је чак и Мојсија учио да обрезање које чини једног прихватљива Богу била је ствар срца (5 Мојсијева 30:6; успореди са Римљанима 2:29 и Колашанима 2:11-12). Такођер, Бог је изјавио да је Абрахам праведан у Његовим очима прије него је био обрезан (Римљанима 4:9-12). Стога, они су разјаснили, физичко обрезање не треба се захтјевати као обавеза за незнабожачко спасење (Дјела 15:2,5-10). За даљи доказ, Петар је напоменуо да је Бог недавно дао Дух свети неколицини безбожника да се нису требали обрезати, показујући Његову вољу поводом те ствари (стих 8; Дјела 11:1-4, 15-18).

Јевреји су такођер захтјевали да незнабожци одржавају храмску службу и обред које је означавало жртвовање Христа. Апостоли си настојали да Христово жртвовање било је довољно за опроштење грјеха и милост Божија (Јеврејима 7:26-27).

Храмско жртвовање и обреди су били привремени заведени до самог жртвовања правог "јагњета Божијег" (Јован 1:29). Апостоли су учили да то више није било потребно. (Дјела 15:11; Јеврејима 9:1-15) пошто су они били "Забринуте осим јелима и пићима, и различном умивању и правдању тијела, које је постављено до времена поправљења" (Јеврејима 9:10).

Али апостоли никада нису сматрали Божији Духовни закон, обухваћен у Десет Заповјести, као да је у истој категорији са "тјеленим обредима". Они су стално подржавали послушност Божијим заповјестима. Павле је то истакао чисто: "Обрезање је ништа, и необрезање је ништа; него држање заповјести Божијих" (1 Коринћанима 7:19). Он је закључио: "Кваримо ли дакле закон вјером? Боже сачувај! Него га још утврђујемо" (Римљанима 3:31).

Промјене у Хришћанским Учењу Погледа на Божији Закон

Поштивање Божих заповјести у главном току Хришћанства било је протусловно од Протестанске Реформе. На другој руци, Десет Божих заповјести било је сматрано као велики морални закон које је човјечанство икад занло. На другу руку, оне су обично биле сматране као недосљедне или самовољне да буду обавезне Хришћанима.

Овај опречни поглед Божијих заповјести био је видљив у 16 вијеку кроз теолошко неслагање између Мартин Лутер и Јована Калвина главнихоснивача Протестанске теологије. Калвин је вјеровао да Хришћани требају да држе Десет Заповјести, чак је мислио да се понизи традицији у замјену првог дана седмице за седми дан у Четвртој Заповјести. Калвиново вјеровање и ако популарно у прошлом вијеку, постепено је изгубило терен у 20-ом вијеку.

Данас многе Хришћанске доминације одражавају се, најмање у извршавању, Лутеровог погледа на заповјести Божије. Лутер је погрешно мислио да је апостол Павле одбацио ауторитет Старог Завјета исто као што је Лутер одбацио ауторитет Католичке хиерархије ових дана. Али Лутеров схваћање Павловог учења било је нетачно.

Лутер је видио да је Павле учио спасење са милости кроз вјеру (Ефесцима 2:8): Али Лутер је узео ово учење један корак сувисе далеко, и ту лежи извор његове велике грешке која је касније изоштрила погледе стотине милиона људи око свијета.

Он је мислио да је спасење са вјером довољно. Са овим он је мислио да закон у Старом Завјету, убрајајући Десет Заповјести, нису обавезне Хришћанима. Он је сматрао да само једно једноставно вјеровање у Христа јесте довољно за спаење-да вјера сама јесте све што је потребно. Као резултат, Лутер је подигао Записе Старога и Новога Закона једне против других.

Јаков Д. Г. Дан, Лајтфут професор (James D.G. Dunn, Lightfoot professor) богословије на Универзитету Дурхам, Енглеска, разјаснио је да је Лутерова прва неправилна предпоставка била да је Павлово персонално искуство у Јеврејству било слично његовом у Католичком његових дана. Лутер је погрешно схватио да је Павле имао невоље са персоналним односом према Божијем закону.

Дан је онда разјаснио: "Проблем са свим овим јесте кад је Павле говорио нарочито о свом властитом искуству прије него је он постао Хришћанин то нема ништа од свега тога... у Филиплјанима 3:6 он је изјавио једноставно да прије његова преокрета он је себе сматрао као 'по превди законској био сам без мане'. У другој ријечи, ту нема знака или мига од једног времена гриже-савјести (у Павлу), као што је патио Лутер".

"Другу предпоставку Лутер је учинио", продужује Дан, "било је да је Јудеизам у Павлово вријеме било баш као средњовјечни Католизам Лутерових дана, најмање што се тичало науке о Божијој правди и оправдања било сматрано. Друго схваћање било је природно, дато прво. Ако би Павле наишао на исто откриће вјере као Лутер, онда би он морао да реагира против истог тока као Лутер" (*The Justice of God, 1994, pp 13-14*).

Као један резултат нетачне предпоставке, Лутер је закључио да Христова смрт је укинула закон Божији у Старом Завјету. Он је закључио погрешно да је Павле мислио исто тако.

Али то није тако што је Павле мислио и учио. За вријеме Павлових 30 година послушности науке Старо Завјета Записима било је категорично доказано од мених Хришћанских и Јеврејских научника. Ево од неких коментара од научника поводом овога предмета о Укидање Анти-Јеврејства са Говорнице (издано од Хавор Ки, (Howard Kee) умировљени професор библиских наука на Бостанском Универзитету, Ивана Боровског, председника Америчког Вјерског Института, 1996).

Јован Т. Павликовски, професор на Католичком Теолошком Универзитету Социјалне Етике, Чикаго, каже: "Изражена тотална опозиција Тори (Старог завјета наука) коју теолози, специјално Протестанска црква, често чини основу за њихов теолошку разлику између Хришћанства и Јудеизма (слобода/милост пр. Закона) сад изгледа да се ослоња на нешто мање него тврдо тло" (ст.32). Такођер: "То сада постаје много видљивије библиским научницима да недостатак дубоког уроњавања у дух и садржај Јеврејских Записа оставља савремене Хришћане са једним заокренутом тумачењем исусове поруке. У ефекту, што остаје јесте један изнурени садржај библиске духовности" (ст.31).

Роберт Ј. Дали (Robert Daly) професор теологије и један Исусовски свештеник, каже нам, "Изјављено просто са Хришћанског гледишта, бити анти-Јевреј јесте бити анти-Хришћанин" (ст. 52).

Фредрик Холмгрен (Frederick Holmgren), истражни професор Старог Завјета на Чикашком сјемеништву, рзјаснио је значајност открића тих научника: "Успркос Исусовим сукобима са неким тумачима његвих дана, оба двоје Јеврејски и Хришћански учењаци виде га као једнога који поштује и слиједи Закон". Холмгрен такођер је разјаснио да је "Исус прихватио Тору Мојсијеву; Он није дошао да је укине већ да испуни (Матеј 5:17)-да продужи њену науку у напред. Даље, онима који долазе к њему трежећи вјечни живот, он је то подржавао важном науком да се одржава (Лука 25-28)" (ст.72).

Ови и остали Хришћански научници мјењају своје мишљење о положају Божијег закона у Новом Завјету. Један не може помоћи, већ надати се да ће многи други бити охрабрани са њиховим примјером да промјену своју предрасуду против послушности Десет Заповјести. Ипак, то је много невјеројатно да ће ово разумјевање бити широко вјеровано и прихваћено због "грешни ум се противи Богу" и "непокрава се Богу нити може" (Римљанима 8:7).

Искривљени Поглед на Божију Милост

Баш како је Исус и прорекао, лазни учитељи нападали су учење Павлово и других апостола и искривљивали њено значење (2 Петрова 3:15-16). Са искривљењем апостолског рада, прво о милости и онда о тим "тјелесним обредима" да то више није потребно, они су пронашли начин да избјегну лоше понашање. "Јер се увукоше неки безбожни људи, који су давно одређени на ово осуђење, и Бога нашега благодат претварају у нечистоту, и једнога господара Бога и Господа нашега Исуса Христа одричу се" (Јуда 0:4).

Њима, благодат опрашта гријех-преступ Божијих заповјести-дозвољавајући им да неуважавају учење записа које они не воле. Они су изврнули Павлово разјашњење да ми не можемо стећи спасење са или без нашег властитог "рада" са изговором да учине било шта да слушају Бога.

Петар је указао на њихов стварни проблем. Они "не маре за поглаварство": "Они који су безобразни и самовољни..." (2 Петрова 2:10). Један владајућа карактеристика ових лажљиваца био је њихов говорни напад и понижавање апостола и старјесина који су били вјерни пастири Божијег стада".

Као посљедице, рекао је Петар "Оставише прави пут, зађоше... (стих 15). "Јер говорећи поносите и лажљиве ријечи заводе на нечистоте тјелеснијех жеља они који одскора бјеже од онијех што живе у пријевари. И обећавају им слободу, а сами су робови погинули; јер кога ко надвлада онај му му и робује" (стих 18-19).

Сада један проблем чак много озбиљнији појавио се међу разасутим зборовима Божијег народа. Лазни учитељи, умјесто да покушају да натоваре много више закона на незнабожце, почели су да експатишу Божију милост-милост Божију-пронесећи идеју да су Хришћани ослобођени од закона и није више потребно одржавати га. Ипак, Бог каже преступ Његова закона јесте гријех (1 Јованова 3:4).

Ови учитељи погрешно су представљали Божији закон као непотребна тешкоћа. Јован је одговорио: "Јер је ово љубав Божија да заповјести Његове држимо; и заповјест Његове нијесу тешке" (1 Јованова 5:3).

Опречно идеји да смо ослобођени закона, Јаков зове Божије заповјести "закон царски" и "закон слободе" (Јаков 2:8-12). Бог је основао Свој закон да гарантује слободу од посљедица као што су, прељуба, убиства, крађа, превара и чежња.

То је гријех, а не Божији закон, који нас поробљава (Римљанима 6:6). Ми постајемо слободни од гријеха са послушношћу Богу (стих 17). Павле је разјасни да послушност и праведност су нераздвојени. "Јер пред Богом нису праведни они који слушају закон, него ће се они оправдати који га творе" (Римљанима 2:13).

Сотона Ђаво: Мајстор Обмањивач

Они који спроводе ове лажне принципе јесу настројени Сотиним. Павле каже: "Јер такви лажни апостоли и преварљиви посланици претварају се у апостоле Христове. И није чудо, јер се сам Сотона претвара у анђела свјетла. Није дакле ништа велико ако се и слуге његове претварају као слуге правде, којима ће свршетак бити по дјелима њиховијем" (2 Коринћанима 11:13-15).

Сотона мрзи Божији закон. Он је мајстор обмањивач. Природно, он неће жалити труда да се увуче у Цркву коју је Христос успоставио.

Да постигне своју сврху, Сотона употребљује народ да заведе други народ. То је лакше за њега да утјече на жива бића који желе да уче друге када су они мотивисани са персоналном амбицијом. Ово је специјално истина ако они имају недостатак разумјевања Записа. Сотона једноставно узима згоду њихове жење да буду духовни учитељи. Он заведе осјетљиве појединце да уснама дају службу Христу док стварају своју властиту нову доктрину и игноришу или неизвршују дијелове Божијег закона.

Павле је рекао Тимотију да "заповједи некима да не уче друкчије" и да има "чисто срце" и "вјера нелицемјерна...у којима неки погријешивши сврнуше у празне говоре. И хтјели би да буду законици, а не разумију шта говоре, ни шта утврђују" (1 Тимотију 1:3, 6-7).

Искрени али заводљиви вјерке вође могу и прихваћају доктрину која им дозвољава да преступају неке Божије заповјести. Онда они убјеђују друге да вјерују онако како они вјерују. Залосно, кроз ђаволски уплив, они убједе себе да је њихов погрешни појам праведан- да је Бог задовољан са њима. Они вјерују у погрешну доктрину који они уче. Иако, искрени, они су искрено заведени.

Павле каже, "Којега је долазак по чињењу(будућих учитеља који ће учити доктрину опречну Божијем закону) Сотонину са сваком силом, и знацима и лажнијем чудесима. И са сваком пријеваром неправде међу онима који гину: јер љубави истине не примише да би се спасили. И за то ће им Бог послати силу пријеваре, да вјерују лажи" (2 Солуњанима 2:9-11). Вјеројатно ни један од тих лажних учитеља не разумију да они у стварности преносе Сотонско схваћање.

Ипак, са оснивањем једне лажне-Хришћанске вјере-једна која није у подпуности различита од праве Цркве одбацујући неке од важног библиског учења које води у вјечни живот-Сотона покушава да смете Божији план за спасење човјечанства. Сјети се, Исус је рекао, "ако желиш ући у живот, држи заповјести" (Матеј 19:17). То је баш оно што ђаво жели да спрјечи. Он подржава једно лажно Хришћанство које учи да ми можемо изборно слушати-или чак игнорисати- Божије заповјести.

Безакоње у различитом смислу јесте осовина Сотонске лажљиве доктрине. Његова сврха јесте да убједи народ да они служе Христа док их одваја од спасења за помрчавањем оног што је гријех тако да они продужавају са гријехом-тако да ће они извршивати неки дио безакоња.

Да би постигао своју сврху Сотона експлотише људску природу. Он заводи људе да вјерују и његову обману (1 Јованова 5:19; Откривење 12:9). Сотона само има довољно истине у својој доктрини да убједи народ да они слиједу Христа. Али он заведе довољно грешака да их спрјечи да живе начином који ће их довести у вјечни живот.

Зашто Непослушност је Угодна Људској Природи

Сотона је успјесан у завођењу човјечанства са добрим разлогом. Апостол Павле је разјаснио да природни ум човјека-ум који није вођен са Божијим Духом-не може стално да види сврху из Баожијег закона. "Тјелесни човјек не разумије што је од Духа Божијега, јер му се чини лудост и не може да разумије, јер треба духовно да се разгледа" (1 Коринћанима 2:14).

Многи народ јавно се не супроставља према Божијем закону. Они већином знаду да дјела као убиство и крађа јесу погрешни. Ипак, они се супростављају-можда без знања њихова урођеног супростављања-према закону који изазива њихов персонални, природни начин мишљења. У том смислу безакоње угађа народу.

Павле је разјаснио зашто непослушност може угађати нашем основном инстинкту: "...Тјелесно мудровање непријатељство је Богу, јер се не покорава закону Божијему нити може" (Римљанима 8:7). Тјелесно, значи не само да му недостаје духовно разумјевање, оно се одупире Божијем ауторитету како је то и изражено у Његовом закону. Нови Интернационални Превод преводи овај стих: "...Гријешни човјек супроставља се Богу. Не покорава се Божијем закону нити може".

Ми зовемо овај грешни наклон *људска нарав* -један сстој људске слабости и сакупљеног става произведеног из Сотноског уплива на народ. Сотона експлотише људску нарав. Он употребљава своје лажне учитеље да убјеђују други народ да су они "ослобођени" од закона Божијега, тако изговарајући

њихову наклоност да буду опречни према Божијем закону. Тако, рађе него напустити један живот безакоња, ови заведени у страну са овом обманом продужују у гријеху. Мислећи да њихов непослушни став јесте дозвољен од Бога, они подбацују да препознају, најмање у неким од њихових вјеровања и понашања, гравитацију њиховог грешног дјеловања.

Али апостол Јаков учинио је то јасно да такав приступ и став према Божијем царском закону јесте подпуно погрешно. "Јер који сав закон одржи а сагријеши у једном, крив је за све" (Јаков 2:10). Овај садржај показује да је Јаков говорио о Десте Заповјестима (стих 8-9,11). Божији основни закон састављен је од 10 тачака, и Он тражи од нас да држимо све-уписму и духу.

Одпад од Истине је Одпочео

Христо је похвалио Цркву у Ефесу што су одбили да слиједу лажне апостоле који су покушали да искористе њихову људску нарав и да их заведу. "Знам твоја дјела, и труд твој, и трпљење твоје, и да не можеш сносити злијех, и искушао си оне који говоре да су апостоли а нијесу, и нашао си их лажне" (Откривење 2:2).

Али не свки у свим зборовима не слиједу примјер цркве у Ефесу. Многи прихваћају науку лажних апостола и окрећу се гријеху. Стога је Петар написао: "Јер ако одбјегну од нечистоте свијета познањем Господа и спаса нашега Исуса Христа, па се опет заплету у њих и буду надвладани, буде им посљедње горе од првога. Јер им је било боље да нису познали пута правде, него ли кад познаше да се врате натраг од свете заповјести која им је предана" (2 Петрова 2:20-21).

Народ почиње да се одвраћа од науке Христових правих апостола. Они прихваћају филозофију лажних учитеља. Петар је нарочито упозорио да ће се ово догодити. Он је рекао да ће лажни учитељи "и међу вама биће лажних учитеља, који ће унијети јереси погибли, и одрицаће се господара који их искупи и доводиће себи наглу погибао. И многи ће поћи за њиховијем нечистотама којима ће се хулити на пут истине" (2 Петрова 2:1-2).

Петар је очекивао да не само неки-већ многи-Хришћани окренуће се у страну од истине и слиједити доктрину која је много угоднија људској природи. Послије је Јован потврдио овај догађај. "Од нас изиђоше, али не бише од нас, кад би били од нас онда би остали с нама; али да се јаве да нијесу сви од нас" (1 Јованова 2:19). Варнава и Савле (послије прозвани Павле) срели су лажног пророка који је настојао да одврати народ од истине. "А кад прођоше острво тја до Пасфа, нађоше неког човјека врачара и лажна пророка, Јеврејина, коме је било име Варисус. Који је био с намјесником Срђем Павлом... А Елима врачар (јер то значи име његово) стаде им се супротити, гледајући да одврати намјесника од вјере" (Дјела 13:6-8).

На другом случају проблем је био са лажном браћом (Галатима 2:4). Павле се осврнуо на своје неприлике "био сам у страху на водама, у страху од хајдука, у страху од родбине, и страху од незнабожаца, у страху у градовима, у страху у пустињи, у страху на мору, устраху међу лажном браћом" (2 Коринћанима 11:26).

Ови лажни Хришћани нису били један озбиљан страх само Павловом добру и успјећу, већ су они такођер постали један значајан дио угледне Хришћанске заједнице. Неки су можда коначно отишли између Божијег специјалног народа али су продужили да називају себе Хришћанима. Други су постали чланови нове и предпостављене слободне секте који су задржали име Хришћанин. Док су други могуће остали у друштву правих вјереника и преко времена су преокренули збор у њихово властито ресколничко учење. Једно лажно Хришћанство почело је да се укорјењује.

Прави Хришћани су Присиљавани да Напуште Зборове

Кад је учење лажних учитеља постигло популарност, њихови сљедбеници су постепено нарасли да буду већина у неким зборовима. Апостол Јован записао је један такав трагичан примјер: "Ја сам писао цркви; али Диотреф, који жели да буде најстарији међу њима, не прима нас. За то, ако дођем, споменућу његова дјела која твори ружећи нас злијем ријечима, и није му то доста, него сам браће не прима, и забрањује онима који би хтјели да их примају, и изгони их из цркве" (3 Јованова 9-10).

Невјеројатно како то звучи, они који су били вјерни науци апостола изгањати су са зборова. Они су постали мањина. Већина је изабрала да слиједе Диотрефа, који у својој властитој чезњи за част и углед, лажно је оптуживао Јована. Сотона је успио постављајући свога министра над својим збором, изгонећи вјерне слуге Исуса Христа.

Сјети се, Исус је већ упозорио Своје вјерне слуге да ће се ово догодити: "Уђите на уска врата; јер су широка врата и широк пут што води у пропаст, и много их има који њим иду. Као што су уска врата и тијесна пут што води у живот, и мало их је који га налазе. Чувајте се од лажније пророка, који долазе к вама у одијелу овчијему, а у нутра су вуци грабљиви" (Матеј 7:13-15).

Он је такођер рекао: "Добро је пророковао Исаиа за вас лицомјери: као што је писано: 'ови људи усна ма ме поштују, а срце њихово далеко стоји од мене. Но залудо ме поштују учећи наукама, заповјестима људскијем'. Јер оставише заповјести Божије, а држите обичаје људске" (Марко 7:6-8).

Сад можемо разумјети зашто је Павле разјаснио Хришћанима у Риму одвојен одговор за оне који су покретали раскол у Цркви. "Молим вас пак, браћо, чувајте се од онијех који чине распре и раздоре на штету науке коју ви научисте, и уклоните се од њих" (Римљанима 16:17).

Ранији Правац Који је Нарушио Будућност Цркве

У Откривењу 2 и 3 Исус Христос послао је различиту поруку свакој од седам цркава у Римској покрајини Азије (Средње Азије), дио медресе Турске.

Број седам показује свршетак, исто као што седми дан завршава седмицу. Седам порука из Откривења 2 и 3 показује нам једну опширну слику догађаја који су већ одпочели да се одвијају и продужиће се кроз историју Цркве-догађаји који ће драматично изоштрили своју будућност. Седам порука дају нам неколико добрих разлога зашто се дубоки раскол међу Хришћанима догодио и зашто се овај раскол продужује да хара слиједеће генерације.

Седам зборова су представљене као седам свијетњака у Откривењу 1. Заједно они представљају Цркву и њен рад да буду свијетло свијету (Матеј 5:14).

Христос стоји у средини седам зборова као извор њихова свијетла. Он је стално присутан и докучив. Он ће учинити добро Своје обећање стално да буде са Његовом Црквом све до краја вијека (Матеј 28:20). Али, како је и очевидно из поруке седам цркава, неће сви који дођу у Цркву остати вјерни Њему.

Седам порука тачно расвјетљују положај Цркве како је она основана у првом вијеку. Али су оне такођер пророчанствене, оне откривају неке од разлога за каснији раскол.

Свака од седам зборова добиле су упозорење: "Ко има ухо нека чује шта говори Дух црквама" (Откривење 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22). Сваког збора порука је упозорење другим шест зборова: Исти или слични услови могу се догодити међу њима.

У свакој поруци Христос наводи примјере послушности и непослушности међу Својим сљедбеницима, показујући кога ће он благословити а кога ће одбацити. Он обилно хвали гдје је похвала потребна. Он је критиковао непокајане за грешке које штете њихов однос са Њиме.

Црква, када је поруа исана, трпила је искушење, прогонство и затворе. Антипас, један локални становник и мученик, већ је био убијен. Христос је храбрио зборове да не ослабе у срцу, да не напусте, нити да не сумњају у своју вјеру, и-ако је потребно-да буду вољни да умру за Њега. Он их је опоменуо да гледају у напред за долазак Цраства Божијега, гдје ће му они помагати да владају свијетом у правди.

Исус је похвалио одане чланове за њихову службу, рад, стрпљење, издржљивост, и вјеру. Ипак, његова критика и неки од Његових похвала су изнешене. Оне показују да пријетња из Цркве била је-и стално ће бити-ствар брига.

Многи чланови ових зборова остали су вјерни успркос многих невоља и искушења. Али многи су изгубили прву љубав. Неки су млаки и духовно слијепи-јасно им јепотребна маст за очи тако да би могли видјети њихово ослабљење духовне кондиције. Христос их је упозорио: "...да сам ја који испујем срце и бубреге, и даћу вам свајкоме по дјелима вашим" (Откривење 2:23).

Поред раста проблема духовне слабоће чланова, лажни пророци су се увукли у зборове. Доктринске грешке почеле су се појављивати. Доктрина Валака, учење Николинаца и завађачких присуства Језавеле су споменути. Исус је рекао Хришћанима у Тиатири: "Но имам на тебе мало, што допушташ жени Језавели, која говори да је пророчица, да учи и да вара слуге моје да чине прељубу и да једу жртву идолску" (стих 20).

Неслога се развијала у нутра. То је била најглавнија претња Цркви. Присуство са члановима ових зборова биле су двије врсте народа. Одани чланови су били ови "који не могу сносити злијех" и "који не познају дубина сотонинијех" (стих 2, 24). Али запетљанија је јасна да други нису могли и јесу "сносили оне који су били лоши", и неки су почели да буду окомити "у дубину сотонску".

Ми наилазимо једну слику Цркве при крају апостолског доба. Сотона је успио да се увуче у зборове које су апостоли поставили. Он је одвукао народ од вјере Христа, употребљавајући лажне пророке да заведе свој став и науку.

Али, успркос ђаволског настојања, многи од браће остали су чврсти и вјерни, држећи су упорно апостолској науци. Христос их је похвалио: "...и искушао си оне који говоре да су апостоли а нису, и нашао си их лажне" (стих 2).

Други који су изгубили интересовање, били су обмањени са расколом Сотоне-једног бића "који вара сав васиони свијет" (Откривење 12:9). Један подпуни збор био је подпуно већ духовно мртав, имајући само неколко чланова који нису још били окаљани да продуже као обраћени Хришћани. Сотона је успио да предузме једну велику количину Хришћана.

Тако ми овде налазимо, из Христове властите поруке Својој Цркви, да двије различите врсте Хришћана се појавило из апостолског доба. Једна група била је вјерна; друга се састојала која, из много разлога, ишла је даље и све даље од вјерне истине у Бога.

Многи који нису били вјерни коначно су напустили Божију истину. "Од нас изиђоше" каже Јован, "али нису били од нас, кад би били од нас онда би остали са нама; али да се јаве да нијесу сви од нас" (1 Јованова 2:19).

Двије различите вјере изникле су из апостолског доба: једни одани и вјерни Христу, други заведени од сотоне.

Лажно Хришћанство Влада

Крајем трећег вијека праве слуге Божије постали су једна мањина међу онима који су се звали Хришћани. Лажно Хришћанство постало је већина.

Лажни учитељи успјешно су постигли много већи број сљедбеника него вјерни учитељи Божији. Ипак, историја је показала да лажне секте нису биле уједињене у њиховом вјеровању. Многе странке постоје међу њима.

Уз све то, раздвојени и необраћени како су били, ова нова врста Хришћанства брзо је постизала и ширила своје чланство и постала је упадљива видљива Христова црква. Имајући сврху да даде спасење, али без потребе стварног покајања, она је држало довољно истине да је прихватљиво масама.

Уз пркос својим грешкама, то изгледа да нуди наду неједнаку од свих оаганских вјера у то вријеме. Ни једна од паганских вјера није нудила један вјерујући начин за народ да приме опроштење гријеха и постигну вјечни живот. Ова нова вјера изгледала је баш то нуди. Мало су њени сљедбеници схватили да ово обећање, без стварног покајања, било је учињено за бадава.

На крају трећег вијека ово лажно Хришћанство било је разбацано, огорчена подјељена вјера. Али почетком четвртог вијека двије ствари су се догодиле да су укратко промјенуле правац Хришћанске историје. Прво, Римски император Диоклетиан ојачао је начин управе од многих прошлих Римских царева да прогони Хришћане и наредио је да се сви Хришћански записи спале. Ово је драматично обновило климу страха кроз Хришћанско друштво.

Десет година касније други император, Константин, дошао је на власт. Он је побједио другог јаког противника за право да замјени Диоклетиана као цара, али је он имао још много непријатеља, и његов политички положај остао је нестабилан. У цијелој царевини, само Хришћани су остали неутрални политички. Константин је одмах видио могућност да употреби ове бивше прогањане и политички уклоњено вјерско тијело да учврсти своју власт над царевином.

Прво он је легализовао Хришћанство. Онда, само двије године касније, он је сазвао све расколничке признате-Хришћанске групе заједно да искује један уједињени систем вјере. Он је хтио једно уједињено вјерско тијело које је било политички одано њему.

Да би постигао ово, Константин је био на челу доктринске расправе и диктирао изјаву вјере када год би несугласица била немогућа ријешити се пријатељски. Он је скоро успјешно образовао завађене групе лажног Хришћанства који су били вољни да прихвате државну контролу у једно јако и уједињено подаништво Римског Царства.

Вилистон Волкер, (Williston Walker) бивши професор црквене историје на Јале Универзитету, каже нам да, у 323, "Константин је био једини владар у Римском свијету. Црква је свакуда била ослобођена прогнанства... Али, у добијању своје слободе од свога непријатеља, она је дошла под контролу усвојитеља Римског царског пријестолоа. Вјерно јединство са државом је одпочело" (Историја Хришћанске Цркве, 1946, ст.111).

Једна Вјера Преокренута Крзо Сикретизам

Као ова нова вјера-сад помогнута од Римског цара-расла је у сили и упливу, тражећи да буде један права свеопшта црква. У својој амбицији да добије још више чланова, многи нови преокренути-и многеи нви обреди-добро су дошли у њено поље.

Чарлес Гуингберт (Charles Guingnebert), професор историје Хришћанства на Универзитету у Паризу, описао је поступак: "Сад на почетку петог вјека, неупућени и полу-Хришћани сакупљали су се у цркви у бројевима... Они нису заборавили њихове паганске обичаје... Бискуп тога периода трабао се борити сам са собом да би поправио, акао су најбоље могли, и у искуственом обичају, одвратном исривљеношћу Хришћанске вјере коју су они опажали око себе..."

"(Вјеројатно упућивајући обраћене) било изван питања; они су требали да се боре да их уче ништа више него само симбол крштења и онда их прекрштавали у масама, одлагајући за даљње вријеме подухват од уклањања њиховог празновјерства, које су они задржали у подпуности... Ово "даљње вријеме" никад није стигло, а црква га је присвојила себи, најбоље како је могла, њих и њихове обичаје и вјеровање. На њиховој страни, они су настојали да обуку свој паганизам у Хришћанско рухо" (Ранија Историја Хришћанства, 1927, ст.208-210).

Какав је био резултат"? Ово државом-обухваћено Хришћанство постало је чудновато груписано вјеровање, вршење и обреди из многих извора. Како је Гуингберт разјаснио: "То је понекад много тешко рећи тачно из којих паганских обреда један практичан Хришћански обред потјече, али остаје сигуро да дих паганског обреда био је убједљив на Хришћанство, тако далеко да се скором може наћи заплетен кроз своју церемонију" (ст. 121).

У тим ранијим вјековима лажног Хришћанство које су апостоли Исуса Христа борили се тешко да би обуздали раст у величини и популарности. У каснијим вјековима ова вјера ће се разбити постепено у такмичарске доминације. Трагично, ипак, ни једна подпуно се није вратила к оргиналном обреду и учењу Исуса Христа и апостола. Ова је чињеница позната од многих модерних библиских научника. Види "Промјене у Хришћанској Научној Проспективи на Божији Закон," ст. 4).

У међу времену, они који су, кроз ове многе вјекове, вјерно продужили да даду свој живот Богу у искреној послушности Његовом закону су још увјек, просто речено, само "мало стадо" у једном замршеном свијету.

Црква Божија Данас

"И тако дакле по родовима њиховијем познаћете их. Не ће сваки који ми говори, 'Господе, Господе' ући у царство небеско но који чини по вољи Оца Мојега који је на небесима" (Матеј 7:20-21).

Исус је обећао Својој Цркви да "паклена врата"-гроб-неће никад надвладати над њом: Права Црква Божија неће умријети; она ће обастати сваком покушају да је уништи.

Како ти можеш наћи праву Цркву Божију, коју је Исус успоставио? Како ти можеш наћи Божији специјални народ у средини толико разбијених група које су нам познате као Хришћанство? Што их разликује од оних којима је Исус рекао, "никад вас нијесам знао"? (Матеј 7:23). Наћи одговор на ова питања ми требамо разумјести важну лекцију коју је Исус разјаснио у причи.

Једна Поука од Порезника

За препознати разлику између преокренутог слуге Божијега и оних чија је праведност мјерена са њиховом традицијом или мишљењем, ми морамо да видимо иза убједљивог спољног изгледа. У Својој причи о Фарисеју и порезнику, Исус је показао како да изаберемо особину на коју је Бог оставио утисак успоредбом са карактеристиком која настоји да остави отисак на народу (Лука 18:9-14).

У овој причи Фарисејин је показао јадан угледан примјер. Он је изгледао као један модел побожности, један који ради све ствари правилно. Он је вјерно давао десетак и корио је неправду и неморалност. Он је постио и молио се редовно и постио често. Онда се захвалио Богу за његову праведност изражавајући убјеђење да је његово вјеровање и приступ к животу је удобан Богу. Он је себе види као праведна човјека. Неме поговора да је он оставио такав утисак на друге такођер.

Порезник, такођер, имао је много друкчији поглед према себи-и имао је јако друкчији углед. Свако би га сматрао да је био коруптован, испуњен грабежљивости и мита. Тешко би ко имао повјерења у порезника; многи народ би га заобилазио као једну заразу.

Ипак, у овој причи, ко је искрени слуга Божији? Порезник је био тај који се искрено покајао и препознао своју ништавност успоређену са Богом. Он је видио своју прошлост онаква каква је. Он је признао своје гријехе и понизно је тражио опроштење. Он је изразио став сличан Христову-"Али не моја воља него твоја да буде" (Лука 22:42). Један духовни преокретај појавио се у његовом животу.

Али Фарисеј, тврдо је вјеровао сам себи да је био прави слуга Божији, остајући слијеп на свој властити духовни услов. Он је вјеровао да је његов приступ к Богу био правилан, убјеђујући сам себе да он узадовољава Богу. Али он није имао појма о правилном покајању. Он је међу онима "који су мислили за себе да су праведници а друге су уништавали" (Лука 18:9).

Кога би ти био изабрао као Божијег слугу ако би ти био упитан да изабереш између Фарисеја и порезника? Да ли би ти правилно одлучио који је прихватљив од Бога? Или би ти био убјеђен са очевидином праведношћу Фарисеја пошто је он изгледао да је он изванредни духовни примјер, један од велико угледне вјерске групе међу својим народом?

Ми морамо схватити Да Бог гледа људе друкчије него као што ми гледамо. Ми можемо видјети вањски изглед особе, али Бог види унтра људе. "Јер не гледам на што човјек гледа: човјек гледа што је на очима, а Господ гледа на срце" (1 Самуилова 16:7).

Како је Павле Буио Заведен

Апостол Павле јесте један класични примјер човјека који је научио своју лекцију-због свог властитог искуства. Павле је би Фарисеј, члан једне много строге Јеврејске групе тих дана. Он је био искрен у оно

што је вјеровало и радио. Он је описао своју властиту горљивост и вјерност науке коју је научио као Фарисеј: "Ако ко други мисли да се може уздати у тијело, ја још већма. Који сам обрезао осми дан, од рода Израилјева, кољена Венијаминаова, Јеврејин од Јевреја, по закону Фарисеј. По ревности гонио сам Цркву Божију, по правди законској био сам без мане" (Филипљанима 3:4-6).

Павле је разјаснио разлог за постојање духовне слијепости коју је он ревностно представљао: "Браћо! Жеља је мојега срца и молитва к Богу за спасење Израилја. Јер им свједочим да имају ревност за Бога, али не по разуму, јер не познајући правде Божије и гледајући да своју правду утврде не покоравају се правди Божијој" (Римљанима 10:1-3). Ово је један заједнички проблем. Павле је прогонио Цркву Божију због његова духовног слијепила и само-праведности. Послије је он захвалио "И захваљујем Христу Исусу Господу нашеме који ми даје моћ, што ме за вјерна прими и постави ме у службу, који сам прије био хулник и гонитељ и силеција; али бих помилован, јер не знајући учиних у невјерству" (1 Тимотију 1:12-13).

Павле, одани фарисеј, био је искрен. Али је он искрено био погрешан. Послије када је Бог отворио његов ум онда је он могао да види да је био крив.

Стање Хришћанства

Јако упадљиво, популарно Хришћанство нашег доба обилије међу Хришћанима који су исто као Павле прије Божијег позива њега у покајање. Они су искрени али им не достаје праведност од Бога. Као фарисеји у Христовој причи, они нису могли вјеровати да могу бити погрешни. Они су занемарили Божији закон због њихова недостатка разумјевања-будући преварени са лажним јеванђељем-ипак они искрено вјерују да они служе Исусу Христу.

Исто као Павле прије него га је Бог позвао, они непознају гријех у себи. Због њихова недостатка, пошто они чак не знају што у ствари грјех јесте. Ако су упитани за библиско значање гријеха, многи немају појма како или гдје Бог означава гријех у Библији.

Исто као и они што су дошли прије њих, они слије "традицију човјека" уместо заповјести Божије. Они су били заслепљени кроз Сотонски продирљиви уплив на људско вјеровање.

Многи од њих су искрени. Они су научили довољно о сврхи Христовог живота, смрти и васкрсења да разумеју нешто о Божијем плану да спаси човјечанство. Многи читају Библију редовно и искрено желе да задовоље Бога. Али, жалосно, они, исто као Павле прије Божијег позива, остао је слијеп о стварном значају гријеха, покајања и преокретаја.

Је ли знање које су они постигли у смислу што они имају према Библији све узалудно? Није. Кад Бог отвори њихове очи к истини и кад драговољно признају своје гријешке, они ће препознати прави значај гријеха и покајати се.

Корист од Знања Библије

Када је Црква Божија успостављена на дан Духова много давно, она је одпочела међу само народом на свијету који су били тјесно повезани са Светим Записима. Знање тих Записа дало им је једну велику предност. Павле је питао: "Што је дакле бољи Јеврејин од другејих људи? Или шта помаже обрезање? Много свакојако; прво што су им повјерене ријечи Божије" (Римљанима 3:1-2).

Павлови другови Израелци држали су се нетачне идеје о многим важним дјеловима Записа (као што је случај са многим народом који се сматрају Хришћани данас). Али многи од њих на крају су научили много основне истине. То је била за њихову предност.

Библиско познавање даје предност-једном појединцу, заједници, цијелој нацији. Било ко који позна Библију постигао је предност. Они који извршују оно што знаду имају чак већу предност.

Постигнувши већ много библиског знања у њиховим кућама и синагоима, Павлови земљаци имали су један темељ на коме су могли да зиђу. Али њихово знање није било узалудно. Незнабожци нису имали

то знање правог Бога или Његова начина за такву основу. (Ипак односећи се на Римљанима 2:14-15, неки незнабожци су драговољно у послушном ствау чак и без правилног знања-на срамоту непослушног Израиља који су знали закон).

Али основа је примјењена. И тако је са онима који вјерују да је Библија Ријеч божија али мисле да могу изабирати коју библиску науку могу употребити у свом животу. Они су научени да могу игнорисати неке од заповјести Божијих и онда прихватити традицију човјека.

Али многих од њих су упознати са Библијом. То је од велике користи.

Имати знање Библије може дати неку предност њима као што је то било Јеврејима у Павлово доба. Али, започети на тој предности, они морају да уче да разумију Библију правилно и дозволе да то буде њихов коначни водић у вјери и дјелу. Лажно Хришћанство, под упливом Сотоне, завео је многе, и само оних неколко који слушају Бога јесу Његов специјални народ.

Испитај Своје Властито Знање

Можда си и ти као Јевреји о којима је Павле писао. Можда си ти, ипак упознат са Библијом, и само почињеш да разумијеш основну науку. Можда си тек сад почео да схваћаш важност о одржавању Божијих заповјести, право покајање, судбуну човјечанства, Царство Божије, значај о спасењу и што је у ствари Црква Божија коју је Исус основао.

У колко си упознат са Библијом, ти имаш једну особиту предност. Продужи са проучавањем марљиво додајући к томе што већ знаш и исправљај што си погрешно разумио. У колико ниси упознат са Библијом, било би ти од користи да дознаш што она учи. Она садржи знање потребно за спасење (2 Тимотију 3:15-17). (За додатак помоћи, обезбедите се да потражите *Дали је Библија Истинита? И Како да Разумијем Библију?* Обадве брошуре су твоје бесплатно кад их потражиш).

Изван свега овога, дозволи Богу да те исправља кеоз Његове Ријечи. Имај ства Давида: "Окушај ме, Боже, и познај срце моје, испитај ме, и познај помисли моје. И види јесам ли на злу путу, и води ме на пут вјечни" (Псалм 139:23-24).

У колико желиш да нађеш праву Цркву Божију коју је Христос основао-овај "специјални народ Божији"-ти треба да знаш оно што ти тражиш. Ти треба да знаш главну карактеристику која означава Божији народ.

Познаћеш их По Дјелима Њиховијем

Много више него била која друга ствар, јесте плод Божијег народа које говори причу. "И тако дакле по родовима њиховијем познаћете их. Не ће сваки који ми говори 'Господе, Господе' ући у царство небеско, него који чини по вољи Оца Мојега који је на небесима" (Матеј 7:20-21).

Хоћеш ли наћи други народ који су специјални Богу зато што они чине вољу Божију. То је плод који је Исус рекао да је најважнији. Он је такођер рекао: "По том ће сви познати да сте моји ученици ако узимате љубав међу собом" (Јован 13:25). Специјални Божији народ не само што раде вољу Божију, већ зато што они "Јер се љубав Божија изли у срца наша Духом светијем који је дат нама" (Римљанима 5:5).

Богу, љубав и послушност су нераздвојиви. "Јер ово је љубав Божија да заповјести Његове држимо; а заповјести Његове нијесу тешке" (1 Јованова 5:3). Павле је изразио исту ствар у друкчим ријечима: "Љубав не чини зла ближњему; даклем је љубав извршење закона" (Римљанима 13:10).

Сила Духа светог чини љубав Божију да тече кроз Његов народ кроз канал Његова закона. Његов закон означава и управља љубави. Радећи ма што било супротно Божијем закону јесте супротно љубави. За примјер, извршити убиство, чинити прељубу или красти јесте престу Божијег закона. Чинећи било од којих ових ствари показује недостатак љубави према Богу и сусједу.

Како је важан однос између љубави и послушности? То је кључ који обиљежава прави народ Божији од оних заведених од Сотоне. "По том се познају дјеца Божија и дјеца ђавоља; који год не твори правде, није од Бога, и који не љуби брата својега" (1 Јованова 3:10).

Љубав и дјело иду заједно. Они су нераздвојени. Обадвоје је важно за праве сљедбенике Христове. Јаков је рекао: "Будите пак творци ријечи, а не само слушаачи, варајући сами себе. Јер ако ко слуша ријеч, он је као човјек који гледа лице тијела својега у огледалу; јер се огледа па отиде, и одмах заборави какав је био. Али који провиди у савршени закон слободе и остане у њему, и не буде заборавни слушаач, него творач дјела, онај ће бити блажен у дјелима својим" (Јаков 1:22-25).

Бог неће прихватити службу уснама. Исус је рекао: "Ови људи приближавају се к мени устима својим, и уснама поштују ме; а срце њихово далеко стоји од мене" (Матеј 15:8). Он је такођер рекао, "Добар човјек из добре клијети износи добро; а зао човјек из зле клијети износи зло" (Матеј 12:35).

Срце и ум Божијих слуга јесте преведено са Његовим Духом тако да они хоће да га слушају. Они драговољно покоравају се и слушају Бога. Служити Богу јесте начин пута, а није празни обред. Прави Хришћани вјерују Богу, и они извршавају оно што вјерују.

Доказ њихове послушности може се готово видјети у плоду њихова живота. Стварно их можеш познати "са њиховим плодом", специјално плод љубави и послушности. (За подпуно разјашњење љубави и послушности, наручите нашу бесплатну брошуру Десет Заповјести).

Како Божији Закон Означава Љубав

Све што Бог захтјева од Свог народа, и свако начело правог живота у Библији, основано је на два основна принципа: љуби Бога и свог друга човјека.

Један је човјек упитао Исуса, "Учитељу! Која је заповјест највећа у закону?" (Матеј 22:36). Исус је одговорио: "Љуби Господа Бога својега свијем срцем својим, и свом душом својом, и свом мисли својом". Ово је прва и највећа заповјест. А друга је као и ова: 'Љуби ближњега својега као сам себе'. О овима двјема заповјестима виси сав закон и пророци" (стих 37-40).

Божији специјални народ разумије Записе. Они знају да одредба и сврха Божијег закона је заснована на љубави Бога и другог народа. Они разумију да поштивање других како Бог захтјева јесте љубав.

Кроз Мојсију, Бог је питао старог Израиља, "...Што иште од тебе Господ Бог твој, осим да се бојиш Господа Бога својега, да ходиш по свијем путовима Његовијем и да га љубиш и служиш Господу Богу својему из свег срца својега и из све душе своје. Држећи заповјести Господње и уредбе Његове, које ти ја данас заповједам, да би ти било добро?" (5 Мојсијева 10:13-13).

Ово је једноставно разрађено тумачење прве велике заповјести наведене од Исуса Христа: Љуби Господа Бога својега свијем срцем својим. Види, да, љубити Бога и слушати Бога да је нераздвојено повезано. Љубити Бога јесте израшено у послушности Божијег закона, који је Он дао за наше добро.

Продужујући, ми видимо једно слично продужење друге велике заповјести. "За то обрежите срце своје, и немојте више бити тврдоврати. Који не гледа ко је ко нити прима поклона. Даје правицу сироти и удовици; и љуби дошљака дајући му хљеб и одјело. Љубите дакле дошљака, јер сте били дошљаци у земљи Египту" (стих 16-19).

Божија порука, у Сатом и Новом Завјету, је једноставна. Пошто Бог не гледа ко је ко већ воли сав народ, и особу која нема никаквог угледа-странце, удовице, сиромаше-Он је заповједио Својим сљедбеницима да поштују овај народ односећи се на упуство Његовог закона.

Послушни и Обрађени од Бога

Откривење 12 описује народ Божији као жену нападнуту од Сотоне (стих 13). Композиција овог пророчанства јесте баш пред долазак Исуса Христа. "И разгњеви се змија на жену, и отиде да се побије

са осталијем сјеменом њезинијем, које држи заповјести Божије и има свједочанство Исуса Христа" (стих 17).

Види ово да Црква је описана као држитељ Божијих заповјести и да држе чврсто све оно што је Исус учио. Ово доказује да Црква коју је Исус успоставио стално држи заповјести Божије и продужиће тако све до самог повратка Христовог на земљу.

Ови записи говоре нам јасно да је то немогуће за Цркву да каже да вјерује у Бога и онда говори да се не требају одржавати Његове заповјести. Апостол Јован каже овако јасно: "И по том разумијемо да га познасмо, ако заповјести Његове држимо. Који говори 'вјерујем у Њега', а заповјести Његових не држи, лажов је и у њему истине нема. А који држи ријеч Његову, у њему је заиста љубав Божија савршена; по том познајемо да смо у Њему" (1 Јованова 2:3-5).

Црква је састављена од послушног народа који марљиво настоји да слуша Христово упуство и живи "од сваке ријечи Божије (Лука 4:4). Они су народ који редовно иду код Бога у молитвама за подршку и ојачање која им је потреба да уздовоље Богу и напредују у благодати и познању (2 Петрова 3:18).

Божији народ је преокренут; они су примили Дух Божији (Римљанима 8:9). Они разумију кад и како Бог даје свој Свој Дух-да један мора најприје да се покаје и да се крсти (Дјела 2:38). Они знају да крштење без покајања јесте једноставно празан, безкористан обред.

За примјер, апостол Павле је требао да поново крсти неки народ који су раније били крштени али им је недостајало довољно знања да се стварне преобрате (Дјела 19:1-5). Они су били заробљени у воду, али они нису примили светога Духа док их Павле није правилно савјетовао и прекрстио их.

Искреном преокрету је потребно основно знање покајања и значај крштења. (За подпуно разјашњење о покајању, крштењу и преокретању, обезбедите се да потрежите нашу бесплатну брошуру *Пут у Вјечни Живот*).

Сотонска Обмана Довела је до Лажног Преокретаја

Они који су "прихватили Христа" али незнају што је гријех, и којима недостаје стварно покајање, имају лажан преокретај. Ево гдје Сотонска обмана бива много успјешна. Исус је рекао једноставно да ће многи слиједити лажне учитеље, прихватити лажни преокретај.

Како се то може догодити? То се деси пошто многи народ незна што је уствари гријех. Они су учени да они могу по избору слушати, да подпуна послушност Божијем закону више није потребна. Они вјерују лажном јеванђељу да, као суштину, учећи да ми можемо занемарити дјелове Божијег закона.

Сотона је убједио народ да "вјерују у Христа" без разумјевања што је Он учио. Он их је убједио да прихвате идеју да је Библија Божија Ријеч док вјерују да могу примити спасење без покајања непослушношћу Божијем закону. Кроз такву обману ђаво је спровео мношину лажних прокретаја и створио једно Хришћанство коме не достаје Божији Дух-једно непреокренуто Хришћанство.

Што Је Ранија Црква Вјеровала и Обављала?

Књига Дјела Апостолска јесте очевидац раније Цркве од Христове смрти све до скором А.Д.60. Глава 2 описује почетак Цркве, када је Бог послао Свој Дух на 120 сљедбеника Исуса Христа.

Многи читаоци Библије су упознати са чудом догађаја на тај дан-у кући гдје су они били окупљени испуњеном са звуком силног вјетра и што је изгледало као језици огњени спуштени на свакога од њих. Друго чудо догодило се кад су ови људи, сад испуњени Божијим Духом, почели да говоре језицима народа из многих земаља тако да су могли да разумију њихове ријечи.

Често занемарено у овом догађају јесте дан на који се овај догађај појавио, Дан Духова (Дјела 2:1), један од празника које је Бог заповједио своме народу много протеклих вјекова (3 Мојсијева 23). У откривању ових празника, Бог је рекао

"ово су празници Моји...празници Господњи, свети сабори..." (стих 2,4). Бог је заповједио да ови празницу буду "вјечна уредба од кољена до кољена" (стих 14, 21, 31, 41).

Јеванђеља показују да је Исус Христос одржавао исте празнике (Матеј 26:17-19; Јован 7:10-14, 37-38). Обадвоје Дјела Апостолска и Павлова писма показују да су апостоли одржавали ове празнике деценије послје Христове распећа (Дјела 2:1-4; 18:21; 20:6, 16; 27:9).

Многе цркве данас уче да су ти празници "заковани на крсту" да су они некако поништени са Христовом смрти. Ипак непогрешиви записи Библије јесте то да је ранија Црква продужила да их одржава, али са већим разумјевањем њихова духовног значаја.

Говорећи о једном од тих Богом даних празника. Апостол Павле је ургирао цркву у Коринту-измјешану групу безбожничких и Јеврејских вјереника-да "празнујемо, не у старом квасцу, ни у квасцу пакости и лукавства, него у бесквасном хљебу чистоте и истине" (1 Коринћанима 5:8). Павле се чисто осврнуо на Празник Бесквасних Хљебова (3 Мојсијева 23:6; 5 Мојсијева 16:16).

Павле је разјаснио значај Пасхе (1 Коринћанима 5:7; 3 Мојсијева 23:5) и дао је упуства као се правилно одржавају ови празници (1 Коринћанима 11:23-28). Многи примјери у Јеванђељима и Павловим писмима спотичу очевидно питање: Одонда Исус, апостоли и ранија Црква одржава ове дане, зашто онда цркве не уче и не одржавају их данас? Послије свега, Павле је повезао ове празнике директно са Исусом, Његову сврху и Његово жртвовање за човјечанство (1 Коринћанима 5:7).

Јеванђеља и Дјела су једноставно јасна да је Христос, ученици и ранија Црква одржавала седмичну Суботу- од петка заласка сунца до Суботе заласка сунца, седми дан седмице-као њихов дан одмора и служења (Марко 6:2; Лука 4:16, 31-32; 13:10; Дјела 13:14-44; 18:4). Исус је чак себе звао "господаром од Суботе" (Марко 2:28).

То је био Исусов обичај да иде у синагог сваке Суботе да се моли (Лука 4:16). Опречно учењу оних који говоре да је Павле напустио Суботу, то је био његов обичај, такођер, да иде у синагог сваке Суботе (Дјела 17:1-3), употребљавајући могућност да учи друге о исусу Христу.

Седмична Субота јесте једна од Божијих празника, као и остали раније спменути. То је, у ствари, први од Његових празника наведених (3 Мојсијева 23:1-4). Она је заведена у Десет Заповјеасти (2 Мојсијева 20:8-11; 5 Мојсијева 5:12-15).

Као са осталим Божијим празницима, Субота је игнорисана од великог дијела цркава. Рађе да не одржавају Суботу коју је Бог заповједио, многе се цркве сакупљају на први дан седмице-Недјељу-један дан који нигдје није заповјеђен у Библији као дан богослужења. Зашто? Ико би ми одржавали било који дан као седмични дан одмора и богослужења, зар то онда не би био исти дан који је Исус Христос и апостоли одржавали?

Ми наилазимо другу разлику и науку и обреде. Многе цркве уче да послушност Божијем закону је непотребно, да је то Христос држао за нас или да је то "заковано на крсту" са Христом. Ово је чисто контрадикција Исусовим властитим ријечима (Матеј 4:4; 5:17-19) и учењу и одржавању апостола (Дјела 24:14; 25:8; Римљанима 7:12, 22; 1 Коринћанима 7:19; 2 Тимотију 3:15-17).

Слиједећи Христов примјер, апостоли су силно говорили о Исуса Христа повратку да успостави Царство Божије (Лука 4:43; 8:1; 21:27, 31; Дјела 1:3; 8:12; 14:22; 19:8; 28:23, 31).

Али Павле је упозори, чак за његова времена, да су неки већ почели учити "друкчије јеванђеље" (2 Коринћанима 11:4; Галатима 1:6). Ми видимо тако огромну забуну у црквама о ономе што јеванђеље јесте. Многи га сматрају као порука о Исуса Христа рођењу, животу и смрти без стварног знања зашто је Он дошао и зашто је Он требао умријети и без објављивања поруке о Царству Божијему које је Исус Христос сам објавио (Марко 1:14-15).

Слично, Исус и апостоли нису учили да ће праведници отићи у рај кад умру (Јован 3:13; Дјела 2:29, 34), и они су разумјели да човек нема бесмртну душу (Језекиља 18:4, 20; Матеј 10:28) да ће остати вјечно у рају или паклу.

Нигдје ми не мжемо наћи популарне вјерске дане као Божић дозвољени у Библији. Само је Пасха споменут у Библији (Дјела 12:4). Ово су неке од великих разлика између Хришћанства Христовога и апостолског времена и тог познатог данашњег одржавања. Зар ти неби требао да провјериш у својој Библији да видиш да твоје вјеровање и одржавање се подудара са оним које је Исус Христос и апостоли одржавали и учили?

Црква Данас

Цркву коју је Исус основао јесте једно искрено преокренуто тијело народа који су се покајали њихова непоштовања Божијег закона. Они су се преокренули са крштењем и примили су Божији Дух свети, Они се ослоњају, у вјри, на Исуса Христа да живе од сваке ријечи Божије.

Црква је данас водић који је Исус Христос употребио да објави истину о долазећем Царству Божијему свијету (Матеј 24:14). То је фамилија коју Бог ствара-Његова властита дјеца-који ће примити вјечни живот на Христову доласку (1 Јованова 3:1-2; 1 Коринћанима 15:51.53).

Као дјеца Божија, Црква очекива једно "ново небо и нову земљу на којо ће праведници живјети" (2 Петрова 3:13). Њени чланови жељно очекују повратак Исуса Христа тако да му они могу помоћи за доношење правог покајања и спасења цијелом свијету (Лука 11:2; Откривење 3:21).

Да би испунили своју дужност и одржали блискос и јединство које Христос очекује од њих, чланови Његове Цркве редовно се окупљају заједно како је то заповјеђено у записима (2 Мојсијева 20:8-11). Они схваћају озбиљно опомену: "Да разумијемо један другог у побуњивању к љубави и добријем дјелима. Не остављајући скупштине своје, као што неки имају обичаје, него један другог савјетујући, и толико већма клико видите да се приближује дан судни" (Јеврејима 10:24-25).

Црква се окупља заједно на седми-дан Суботе (Сабат), како је то био обичај Исуса Христа и апостола (Лука 4:16, 31-32, Дјела 13:14,42, 44). Њезини чланови настоје да слиједе примјер Исуса и апостола у свим стварима (1 Јованова 2:6; 1 Коринћанима 11:1).

Чланови Уједињене Цркве Божије одани су да сачувају и објаве "праведну вјеру, која је један пут дана светима" (Јуда 1:3). Зборови Уједињене Цркве Божије, Интернационалног удружења, настоји да испуни задатак који је Христос оставио Својој Цркви.

Ми се сатајемо по главним градовима око свијета. Ми горљиво настојимо да сушамо Бога, волимо један другог и испуњавамо обавезу цркве да ширимо прево јеванђеље по свијету о Царству Божијему. Сви који желе да дознаду истину, да слушају Бога и да се друже са другима истог мишљења и духа су стално добро дошли.